

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 654

OP ZOEK NAAR DEN MAMMOUTH

20 CENT

Eensklaps traden uit een nis aan de overzijde van den vijver een paar gestalten te voorschijn.

NIEUWE SERIE.

OP ZOEK NAAR DEN MAMMOUTH

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Fort Wrangel.

Op omstreeks tien mijlen ten zuiden en een weinig ten westen van Fort Wrangel bewoog zich een slede voort, die door acht stevige honden getrokken werd, en omringd was door een viertal mannen.

Allen gingen op sneeuwschoenen, en een hunner scheen daarbij een weinig in zijn bewegingen belemmerd te worden. En dat mocht ook geen wonder heeten, want zijn beide enkels waren verbonden door een stevig touw, dat hem weliswaar genoeg speling gaf, om zijn voeten voor elkander te zetten, maar dat hem onherroepelijk ten val zou brengen, bij de eerste pogingen, om zijn gang te versnellen.

Terwijl de drie andere mannen een geweer over den schouder droegen, zorgvuldig tegen de felle koude beschermd door een soort schede van zeehondenvel, terwijl die drie tevens een revolver op de heup droegen, was de vier-

de man, de man met het touw, volkomen ongewapend.

Wel was er een schede te zien, die op zijn linkerheup hing, en die schede had zeker een bowiemes bevat — maar op dit oogenblik was zij ledig.

De aldus in zijn bewegingen belemmerde man, kon een jaar of veertig zijn, en hij had een breed, verweerd, ruw gelaat, hetwelk aantoonde, dat hij vele jaren in de open lucht had doorgebracht. De naam van dien man was Jef Patterson.

En de drie gewapende waren John Raffles, Henderson, zijn reusachtig gebouwde chauffeur, beschikkend over reuzenkrachten en zijn onafscheidenlijke vriend Charles Brand.

Meer dan twee uren waren de vier mannen zoo in beweging, in noordelijke richting, zonder dat er ook maar een enkel woord tusschen

hen gewisseld was. En dat was niet alleen het gevolg van de natuur, die den mensch hier ernstig maakt, in het hooge noorden, en alle babbelzucht als het ware uit hem weg doet vriezen.

Neen, er waren andere dingen geschied, van zeer ernstigen aard, die de mannen zoo somber, zwijgend stemden.

Het was nog pas een vollen dag geleden, toen er iets geschied was op die zelfde, met een dikke laag sneeuw bedekte vlakte van Canada, waarbij Patterson een gewichtige rol had gespeeld, en waarbij een ongelukkig schepsel, een van die zangeressen, die ook dansen moeten en wier droevig lot het is, tot vermaak te strekken van de ruwe kerels, die naar het noorden zijn getogen om goud te delven, het leven had gelaten.

Haar naam was Cecile Longford.

Tot goed begrip van hetgeen volgt, zijn wij wel genoodzaakt, zeer in het kort te verhalen wat er zich had afgespeeld.

Omstreeks veertien dagen geleden waren Raffles en zijn beide metgezellen in Hazelton, het noordelijkste station van de groote spoorweglijn, die Canada van West naar Oost doorsnijdt, met het doel, in Alaska te gaan jagen, en hunnen vriend, den jongen pelsjager, Jack Steele op te zoeken. Zij bleken echter niet de eenigen te zijn, die daar waren gekomen, want het bericht, dat er niet ver van Nome in Alaska en verder aan de boorden van den Joekon, wederom goud in groote hoeveelheden was gevonden, had duizenden herwaarts gelokt, en onder al die mannen bevonden zich, zooals begrijpelijk is, heel wat sujetten, maatschappelijk mislukten, die geen middel ontzagen, om tot de eersten te behooren, die daarginds zouden aankomen, in die streek, waar het gele goud lokte.

Er was bijna aanstonds strijd ontstaan om het bezit van sleden, Raffles was zoo gelukkig geweest om er een te veroveren, en daardoor had hij zich aanstonds onverzoenlijke vijanden gemaakt, waarvan Patterson er een was. Hij was later in de gelegenheid geweest, een onschuldig meisje te redden, dat in de handen was gevallen van een zielverkooper, een vriend van Patterson, de haat was daarna nog aangewakkerd, en de bende schurken had het drietal op de vlakte doen vergezellen door Cecile Longford, die zich had voorgedaan als een slachtoffer van Patterson's vriend, een zekeren Paoli, en hem gesmeekt had, haar mede te nemen naar Fort Wrangel.

Dat ongelukkige schepsel had haar plannen ook ten uitvoer willen brengen, maar Brand had haar verrast, toen zij den honden vergift wilde ingeven — en de beklagenswaardige vrouw, door fel berouw gepijnigd, had haar wandaad willen goedmaken. Zij had zich opgeofferd. Bij de achtervolging was de slede van Raffles met alles wat zij bevatte, gelukkig op de wapens na, in een wak van de rivier gestort, en slechts zes van de tien honden hadden het overleefd. Ofschoon hij wist met wie hij te doen zou krijgen, had Raffles bij dat wak een waarschuwingsvlag geplaatst, maar Cecile was tersluiks teruggekeerd, had die vlag verwijderd, en op diezelfde plek was ook de slede van Patterson en zijn kornuiten jammerlijk in het wak geraakt, twee der mannen waren verdronken, en de overigen hadden in het zand moeten bijten bij een plotselingen aanval op de blokhut, waar Raffles en de zijnen een toevlucht hadden gezocht. Slechts Patterson was levend in hun handen gevallen. Maar het meisje, dat haar zware misdaad goed had willen maken, was, door een kogel van de schurken getroffen, in de armen van Raffles gestorven.

De toestand van het drietal was toen zeer gevaarlijk, want niet alleen moesten zij een bandiet bewaken, die om een menschenleven zich niet bekommerde, maar zij waren nog twee dagreizen van Fort Wrangel verwijderd, zonder een spoor van voedsel, uitgezonderd een elandsbok, door Brand geschoten. Zij moesten uiterst zuinig zijn op hun munitie, — en zij bezaten slechts zes honden, waarbij zich later nog twee kwamen voegen, die zich bijtijds bleken te hebben kunnen redden bij den ondergang van de slede der achtervolgers.

Na eenige uren van ingespannen arbeid echter slaagden zij erin, een der beide sleden uit het wak op te trekken, en zoo goed en zoo kwaad als het ging belaadden zij die met wat zij nog konden opvisschen aan dekens, een van de tenten, en, wat het allervoornaamste was — een blik pemmican, of gedroogd elandsvleesch.

Het behoeft natuurlijk niet te worden gezegd, dat alles een uur later stijf bevroren was. Er was echter geen keus, men ging op weg, men sliep den eersten nacht zoo goed als het ging in een rotshol, waarbij bittere koude werd geleden, ofschoon Henderson erin geslaagd was een klein houtvuur te ontsteken en nu had men het gelukkig zoover gebracht, dat men binnen drie uren Fort Wrangel zou kunnen bereiken, waar zij zich, naar zij hoopt-

ten, van al het noodige zouden kunnen voorzien, daar dit Fort ver buiten den gewonen weg ligt, die door de gouddeivers gevolgd wordt. bij hun trek naar het noorden.

Wat Patterson dacht — dat valt moeilijk te zeggen, maar Raffles en zijn makkers waren met hunne gedachten nog altijd bij het armschepsel, dat blijmoedig haar leven had geofferd, dat voor haar toch geen waarde meer scheen te bezitten.

En misschien dachten zij ook wel aan de lijken van de ellendelingen, die daar nu op de witte vlakten lagen, en spoedig door de prairiehonden en wolven verscheurd zouden zijn.

Lijfsbehoud had hen gedwongen, zoo spoedig mogelijk te vertrekken, omdat zij geen munitie en geen levensmiddelen genoeg bezaten.

Nog een uur verstreek — en toen hief Patterson het hoofd op, keek van terzijde naar Raffles, en vroeg grommend:

„Mag ik nu eindelijk weten wat jullie met mij denkt te doen?”

„Dat is een vrij onnoozele vraag, Patterson!” antwoordde Raffles hard. „Natuurlijk zullen wij je in handen geven van den fortcommandant. Hij zal je dan op zijn beurt wel overgeven aan de politie, die wel dezer dagen op haar tournee Fort Wrangel zal aandoen.”

Patterson zweeg. Hij begreep maar al te goed wat zijn lot zou zijn. Langjarige gevangenschap op zijn minst. Misschien dacht hij er over, te ontvluchten, maar hij zag wel in, dat iedere poging daartoe, hier op dit punt althans, gedoemd was om te mislukken. Hij zou geen honderd meter ver komen, zonder gevaar te loopen, door een van die drie mannen, die hij als uitmuntende schutters had leeren kennen te worden neergelegd.

Er verstreek nogmaals een uur, en toen, niet ver van een groot pijnboomenwoud, zagen de vier mannen eindelijk tot hun verlichting het houten Fort oprijzen uit de vlakte.

Fort Wrangel dateert nog uit den strijd tegen de roodhuiden, maar sindsdien is het slechts weinig gemoderniseerd. Het is nog altijd een complex van houten gebouwen, omringd door een soort houten wal, bijna zes meter hoog, voorzien van schietgaten, en waar in vroeger tijden de schildwachts heen en weer liepen, die nacht en dag moesten uitzien over de vlakte, om tijdig de komst der Indianen te kunnen melden, als zij, gedreven door hun fellen haat jegens de blanke indringers, opnieuw een bestorming gingen wagen.

Thans was zoiets natuurlijk niet meer te

duchten, de kanonnen werden sedert tientallen jaren niet meer gebruikt, maar nog altijd lag er een kleine bezetting, die op geregelde tijden werd afgelost. Het garnizoen bestond op dat tijdstip uit een half regiment Infanterie, onder bevel van Kapitein Morton.

In den loop der jaren had het Fort zich ontwikkeld tot een klein stadje, maar nog altijd waren de meeste huizen van hout opgebouwd, omdat dit bouw materiaal in die streken verreweg het goedkoopst is.

Fort Wrangel telde toen omstreeks zevenduizend inwoners, zonder het garnizoen daarbij te rekenen, dat was ondergebracht in de oude kazernesgebouwen.

De omtrekken van het Fort werden steeds duidelijker, en omstreeks een uur in den middag gleed de slede er binnen, ongehinderd thans, en zonder dat het noodig was, zooals vroeger, een der zware uitvalspoorten te openen.

Henderson hield Patterson nauwkeuring in het oog, want hij vertrouwde den schurk nog steeds niet, al was het vluchten hem dan ook onmogelijk gemaakt.

Men had hem zelfs reeds na een paar uren streng moeten verbieden, iemand van het drielal te naderen, want eenmaal had hij een bliksemsnelle poging gewaagd, de revolver van Brand uit den holster te trekken, nadat hij hem tersluiks terzijde was gekomen.

Er waren hier vrij wat meer mannen dan in de kleine nederzettingen, die langs den grooten weg naar het Noorden zijn gelegen, want daar hadden bijna alle mannelijke inwoners zich opgemaakt voor den langen, bezwaarlijken tocht naar de goudvelden.

Tot zijn geruststelling zag Raffles er vrij wat winkels, die goed voorzien schenen te zijn, en waar hij zijn voorraad opnieuw zou kunnen aanvullen, die geheel verloren was gegaan in het wak in de bevroren rivier.

Maar voor hij iets inkocht, wilde hij zich eerst ontdoen van zijn gevangene, die hem maar tot last was.

Hij stuurde de slede dus dadelijk naar het huis van den fortcommandant, dat hem was aangewezen door een van de bewoners.

Kapitein Morton bleek een nog jonge man te zijn, die Raffles met eenige verbazing ontving, Patterson eens opnam, en zonder iets te zeggen luisterde naar het verhaal dat Raffles hem van zijn wedervaren deed.

Toen deze geheel was uitgesproken, zeide kapitein Morton:

„Wij zullen voor dit heerschap wel zorgdragen, mijnheer. De politie moet de zaak maar uitmaken. Ik verwacht haar binnen acht dagen weder hier. Tot zoolang zal die schurk onzen gast zijn — al is het dan niet met zijn eigen wil.”

Hij schelde, een paar soldaten traden het vertrek binnen, waarin hij Raffles had ontvangen, hij zei een paar bevelende woorden, en toen werd Patterson weggeleid.

En Raffles meende, dat hij hem bij die gelegenheid voor het laatst zou hebben gezien. . . .

Toen de deur achter hem was dichtgevallen wierp de kapitein zich achterover in zijn stoel, en zeide opgeruimd:

„En nu moet gij mij eens zeggen, mijnheer, waarmede ik u verder van dienst kan zijn! Zijt gij voornemens hier te blijven?”

„Neen kapitein! Ik wil verder noordelijk trekken — mijn vrienden en ik waren hier gekomen om te jagen — en op een ander soort wild, dan dat hier zoeven door die deur is vertrokken.”

„Denkt gij ver noordwaarts te gaan?”

„Tot aan de Behringstraat, kapitein.”

Kapitein Morton liet een zacht gefluit hooren, en toen kreeg zijn gelaat eensklaps een andere uitdrukking en hij zeide op levendigen toon:

„Maar als dat zoo is, mijnheer — dan zoudt gij mij misschien een zeer grooten dienst kunnen bewijzen, aan iemand, die op het oogenblik mijn gast is, en die eveneens naar het noorden wil gaan, ofschoon ik het hem ten sterkste heb afgeraden.”

Raffles trok een bedenkelijk gezicht, eigenlijk was hij niet op gezelschap gesteld, van wien dan ook, al was hij meestal bereid zijn hulp te bieden aan dengenen, die ze inriepen. Kapitein Morton scheen te lezen wat er in hem omging, want hij vervolgde, zich wat vooroverbuigend, en op een vertrouwelijk toon:

„Om u de waarheid te zeggen mijnheer — ik zeide dit juist tot u, omdat gij en uwe beide metgezellen mij mannen toeschijnen, die wel gesteld zouden zijn op een of ander avontuur! Laat ik hier dadelijk aan toevoegen dat mijn gast, naar ik voor mij persoonlijk stellig geloof, niet volkomen goed bij het hoofd is!”

Raffles trok zijn wenkbrauwen hoog op, en wilde iets zeggen, toen Morton op levendigen toon voortging:

„O, stel u gerust, ik zou er natuurlijk niet aan denken, u het gezelschap van een krankzinnige op te dringen! Zoo erg is het gelukkig

niet. Hij lijdt meer aan een idee-fixe, ik zal het u maar zeggen — en ik ben overtuigd, dat gij het even vreemd zult vinden als ikzelf! Welnu dan — die vreemde signeur verzekert dat er in het noorden mammouths te vinden zijn!”

„Dat is volstrekt niet zoo verwonderlijk, kapitein!” zeide Raffles kalm. „Het is immers een uitgemaakte zaak, dat er in Canada, en juist in de noordelijke streken, die weinig bezocht worden, uitmuntend bewaarde geraamten van die voorwereldlijke olifanten zijn gevonden!”

„Geraamten! Ja juist — dat ontkent ook niemand!” hernam Morton zich nog wat verder vooroverbuigend. „Maar — professor Leduc zoekt niet naar geraamte — hij zoekt naar levende mammouths, en hij verzekert dat hij ze zal vinden ook!”

Het bleef een oogenblikje stil, op die verbaasende mededeeling, en toen merkte Brand lachend op:

„Dan is er ook geen twijfel aan, kapitein, of uw gast is niet volkomen normaal!”

„Dat is ook mijn meening, mijnheer,” hernam Morton, „maar dat zou ik hem niet gaarne durven zeggen, en zelfs niet aan zijn bevalige dochter, die hem vergezelt!”

„Neemt hij op dien tocht een vrouw mee?” riep Brand in de grootste verwondering uit.

„Nauwelijks een vrouw, mijnheer! Ik geloof niet dat zij al twintig jaar is, mademoiselle Margot!”

Raffles, die een oogenblik in gedachten had gestaan, riep nu uit:

„Is het soms professor Anatole Leduc? Lid van de Fransche Academie van Wetenschappen, en Eere-Correspondent van het Engelsche Instituut voor Natuurkundig Onderzoek?”

„Ja, dezelfde!”

„Ik heb zijn naam meermalen gelezen in den laatsten tijd! Men acht hem een buitengewoon kundig man!”

„Hij mag zoo kundig zijn als hij wil — maar in dit opzicht is hij dan toch een weinig krankzinnig, mijnheer!” hernam Morton. „Stel u voor — levende mammouths in Canada! En niemand zou die reusachtige dieren nog hebben gezien! Het is immers te dwaas om er ook maar een oogenblik bij stil te staan!”

„Wie weet!” zeide Raffles op wijsgeerigen toon. „Ik kan u verzekeren dat mijn vrienden en ik, op dezen kleinen aardbol reeds zaken hebben aanschouwd, die niemand voor mogelijk zou hebben gehouden. Niet alleen in het hartje van Afrika, maar ook in de ijzige, on-

herbergzame gebieden van Alaska! Het zou mij zeer aangenaam zijn, met professor Leduc en zijn dappere dochter kennis te maken!"

"Niets is gemakkelijker, mijnheer!" riep kapitein Morton uit, terwijl hij opsprong. „Zij bevinden zich als gasten in mijn woning. Wees zoo goed mij te volgen — dan zal ik u aan den zonderling voorstellen!"

Het viertal verliet het groote, goed verwarmde vertrek, volgde een breede gang, besteede de trap naar de eenige verdieping van het huis, en hier klopte de kapitein op een deur, waarop een heldere meisjesstem met een licht Fransch accent uitriep:

„Binnen!"

De kapitein opende de deur, liet de drie mannen binnentreden, en ging toen toe op een zeer groote schrijftafel, waarachter een zeer klein mannetje, met een geweldig grooten bril op den scherp en neus, die er bijna als het ware achter verzonk, men zag niets anders van hem dan zijn smal, bijna geheel kaal hoofd, met de dicht bijeengeplaatste, levendige oogen, die hem het uiterlijk gaven van een vogel.

En een heel mooi jong meisje, met goudbruine oogen en kortgeknipt haar was een paar passen naar voren getreden, en keek de drie mannen nieuwsgierig en zonder eenige verlegenheid aan.

„Professor Leduc," begon Morton met een glimlach. „Ik kom u hier iemand brengen, die zeer gaarne kennis met u zou willen maken."

Anatole Leduc scheen het binnenkomen van het viertal ternauwernood te hebben opgemerkt, en bleef, een weinig ongeduldig grommend, als een hond die in zijn slaap gestoord wordt, haastig doorschrijven, op een geweldig groot stuk papier, dat hij bedekte met zeer kleine hanepootjes.

Toen trad Raffles een paar stappen naar voren, zoodat hij kon neerzien op het vogelhoofd, en zeide afgemeten, rustig:

„Professor Leduc, kapitein Morton deelde mij mede, dat gij den levenden mammouth wilt zoeken in het noorden. Ik bied u daarbij mijn hulp aan — gij kunt over mij en mijn beide makkers beschikken — en als de levende mammouth bestaat — dan zullen wij haar vinden!"

Nu pas keek de professor op van zijn werk, hief zijn gelaat op, staarde Raffles een oogenblik scherp aan, rukte zijn bril op zijn beenig voorhoofd, wierp zich achterover in zijn leunstoel, en zeide, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was:

„Ik neem uw aanbod aan, mijnheer! De mammouth bestaat — ik ben er zeker van, houdt u gereed om morgen op weg te gaan!"

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Op weg naar de geheimen van het noorden.

Het meisje was snel op Raffles toegetreden, met een kleur van opwinding op haar lief gezichtje, en zeide nu zachtjes:

„Gij moet het mijn vader niet kwalijk ne-

men mijnheer — hij is een beetje kort aangebonden — maar hij heeft een gouden hart — ik verzeker het u!"

„Ik twijfel er geen oogenblik aan, mademoi-

selle!" zeide Raffles glimlachend, „de vraag is maar, of gij ons gezelschap wilt aanvaarden!"

„Ik verlang niets liever, mijnheer!" antwoordde Margot. „Wie bij ons door kapitein Morton geïntroduceerd wordt — die is ons hartelijk welkom, want die moet zeker een betrouwbaar vriend en helper zijn! Herhaaldelijk hebben wij hulp gevraagd aan sterke mannen — maar zij allen weigerden kortaf, zoodra ik het doel van onzen tocht had genoemd — en dat moest toch! Wij moeten toch iemand hebben die de streek daarginds voortreffelijk kent — en ik durf het natuurlijk niet alleen met mijn vader te ondernemen."

„Dat is ook zeer begrijpelijk, miss!" liet nu kapitein Morton zich weer hooren. „Als gij het land kendet, verder noordwaarts, dan zoudt gij pas goed begrijpen, wat u te wachten staat, zelfs in gezelschap van gidsen die de streek daarginds door en door kennen!"

Toen trad Brand nader, en terwijl hij eenige woorden met het meisje wisselde, nam Morton Raffles terzijde, en zeide op fluisterenden toon:

„Wat gij daar hebt aangeboden is heel mooi, mijnheer — maar gij gelooft toch zeker zelf niet in het bestaan van die reuzenbeesten?"

„Ik erken, dat het op het eerste gezicht onzinnig lijkt, kapitein — en toch — onze aarde bergt nog geheimen, zoo verwonderlijk, dat de beschrijving ervan boekdeelen zou vullen. Gij gelooft natuurlijk niet aan de zeeslang?"

De kapitein liet een kort lachje hooren, en antwoordde hoofdschuddend:

„Aan zulken onzin geloof ik zeker niet, mijnheer!"

„Daar doet gij verkeerd aan, mijnheer!" antwoordde Raffles bedaard. „De zeeslang bestaat. Gij kijkt mij ook al zoo verschrikt aan — gij denkt misschien wel: „eerst had ik een gek, nu heb ik er twee in mijn huis!" Ik kan niets anders verzoeken, dan mij op mijn woord te willen gelooven — er bestaan ontzaglijke monsters, huizende in de buurt van het Eiland Ceylon, op groote diepte, die maar hoogst zelden boven water komen, en dan nog alleen als de nood hen dwingt — bijvoorbeeld na een hevig onderzeesch gevecht met een of anderen vijand."

„Hebt gij ze gezien, mijnheer?" vroeg kapitein Morton, Raffles strak aanziende.

„Met eigen oogen, mijnheer! En mijn beide vrienden daarginds ook. En zeg maar verder niets, waarde heer kapitein! Ik zie wel aan uw

gelaat dat gij verheugd zijt, ons morgen de hand ten afscheid te kunnen drukken! Ik neem het u volstrekt niet kwalijk — van de 10.000 menschen gelooft hoogstens één ons verhaall! Laten wij over iets anders spreken. Denkt gij dat wij al het noodige hier kunnen inslaan voor dien bezwaarlijken tocht?"

„Daar zal ik voor zorgen, mijnheer! Als gij geen honden genoeg hebt — ik kan er u uitstekende leveren. Levensmiddelen zijn hier in overvloed — gij kunt koopen wat gij nodig hebt. En — ik wil niet dat gij denkt, met een buffel te doen te hebben — neem mijn hand — ik wil gelooven wat gij zoeven gezegd hebt!"

„Dan hoop ik slechts dat gij het niet alleen uit hoffelijkheid gelooft, kapitein!" zeide Raffles droogjes. „En nu moet gij mij veroorloven eens met mijn vriend den professor te gaan spreken, die ons al heelemaal vergeten schijnt te zijn!"

Inderdaad zat de hooggeleerde Franschman alweder te schrijven, alsof zijn leven er van afhing, en er niemand anders in het vertrek aanwezig was.

Morton keek glimlachend even naar het kleine mannetje, en zeide toen:

„Ik reken er natuurlijk op, dat gij bij de lunch mijn gast zult zijn, gij en uwe metgezellen! Wellicht kunt gij dan ook alles het beste bepraten!"

„Dat is een voortreffelijk denkbeeld, kapitein — en wij nemen het zeer gaarne aan!"

Intusschen kostte het nog eenige moeite, al eer Margot den professor had kunnen bewegen, zijn pen neer te leggen, en zijn vel papier met rust te laten. Toen hij stond, bleek zijn kale kruin Henderson nauwelijks tot het middel te reiken. Leduc bleek een zeer zenuwachtig, spoedig opvliegend, en uiterst druk mannetje te zijn, met een onweerstaanbare behoefte om ergens aan te trekken of te plukken, hetzij de kleeding van een ander, hetzij zijn eigen bril, of de tien of twaalf haren, die uit zijn kin groeiden, en die hem het uiterlijk verleenden van een Thibetaansch priester.

Hij liep wel viermaal heen en weer tusschen de deur en zijn schrijftafel, voor zijn dochter hem eindelijk op de gang en naar de woonkamer van den kapitein had kunnen loodsen, waar diens ordonnance inmiddels de tafel had gedekt.

Raffles kwam naast den oude professor te zitten, en opende onmiddellijk het vuur met de vraag:

„Mag men weten, professor, hoe gij het eerst

op de gedachte zijt gekomen, dat er ergens op onzen aardbol nog mammoths in leven zouden zijn?"

Het kleine mannetje wendde zijn scherp ge-
laat met een ruk naar Raffles, keek hem een
oogenblik doordringend aan, en vroeg toen:

„Zijt gij wetenschappelijk ontwikkeld, mijn-
heer?"

„Ik vlei mij althans, dat gij niet tegen een
domoor zult spreken, professor," antwoordde
Raffles glimlachend. Ik heb de Universiteit
van Cambridge bezocht, ik heb den doctors-
graad behaald, en ik heb steeds zeer veel be-
lang gesteld in wetenschappelijk onderzoek op
allerlei gebied."

„Maar gij zijt geen specialist, mijnheer?"
vroeg de professor op een toon van de diepste
verachting.

„Ik erken — professor, dat mijn wetenschap-
pelijke ontwikkeling van meer algemeenen
aard is!" antwoordde Raffles, geamuseerd
door den driftigen toon en de snelle bewegin-
gen van den kleinen geleerde.

„Weet gij althans wie Plinius was?"

Hij had de vraag gesteld op den toon van
een examineerend dorpsschoolmeester, en Raf-
fles antwoordde als een goede leerling.

„Plinius was een Romeinsch natuuronder-
zoeker, tevens een ontdekkingsreiziger, die
leefde omstreeks 50 na Chr. en die beschouwd
wordt als een der kundigste natuurbeschrij-
vers van de oudheid, professor. Hij vergezel-
de de Romeinsche legioenen naar alle punten
van den aardbodem, waar het machtige Ro-
meinsche rijk vasten voet verkreeg, dat wil
zeggen in Frankrijk, in de Nederlanden, in
Engeland, in Afrika en Spanje — hij bestu-
deerde de zeden van de inwoners, de bodem-
gesteldheid, de fauna en de flora — en hij
heeft daarover boeken geschreven, die zelfs nu
nog tot leiddraad strekken aan onze moderne
geleerden."

„Heel goed!" zeide professor Leduc, driftig
knikkend. „Welnu mijnheer — Plinius heeft
ook over den Mammouth geschreven. Is u dat
bekend?"

„Het is mij bekend, professor! Ik moet er
echter dadelijk aan toevoegen, dat ik niet wist,
dat hij over de aanwezigheid van levende,
voorwereldlijke olifanten in Alaska heeft ge-
schreven!"

„Dat deed hij ook niet, mijnheer!" riep Le-
duc op heftigen toon, en alsof hij aanstonds
ruzie zou gaan zoeken met Raffles. „Niemand
zegt dat hij dat deed. Hij verzekert echter, en

ik ben overtuigd dat hij gelijk had, dat in het
dioceen overblijfselen zijn gevonden van Mam-
mouths die van een veel recenter datum moes-
ten zijn dan alle vorige vondsten. Welnu, na
Plinius zijn er op verscheidene gedeelten van
den aardbodem fossiele overblijfselen gevon-
den van die reuzenolifant — maar zij allen
hadden een zeer hoogen ouderdom, en nie-
mand mag en kan er aan twifelen — heeft u
mij goed begrepen? — niemand mag en kan er
aan twifelen, of die overblijfselen zijn afkom-
stig uit het Tertiaire tijdperk! Maar het dio-
ceen mijnheer, het dioceen, herhaal ik, bevatte
volgens Plinius fossielen, die ternauwernood
eenige duizenden jaren oud konden zijn. Hebt
gij mij goed verstaan! Eenigen duizenden ja-
renren! En wat beteekent dat in de geschiede-
nis van de ontwikkeling van onze aarde? Het
beteekent niets, mijnheer — het is een futili-
teit — het is niemendal — een zuchtje!"

En professor Leduc blies in de lucht, terwijl
zich op zijn magere wangen roode vlekjes ver-
toonden, als om zijn verachting te kennen te
geven, voor een zoo belachelijk kort tijdsver-
loop als eenige duizenden jaren.

Hij beet vinnig in een hard stuk beschuit,
wat hem een kreet van pijn ontlokke, en ver-
volgde, na zijn bril weer naar beneden te heb-
ben getrokken:

„Volgens mij staat het vast, mijnheer, dat
de mammouth hier en daar, op zeer enkele
plaatsen vijfduizend jaar geleden nog leefde.
Welnu — wat vijfduizend jaren geleden be-
stond, dat kan nu nog niet volkomen uitgestor-
ven zijn. Er kunnen zich plekken voordoen,
waar de omstandigheden gunstig zijn geweest
voor het voortbestaan dier machtige wezens,
die overal elders wel moesten uitsterven, daar
de omstandigheden hun voortbestaan niet ge-
doogden. Heeft u wel eens gehoord van „Sur-
vival of the Fittest"?"

„Ik heb de werken van Darwin gelezen, pro-
fessor!" antwoordde Raffles glimlachend.

„Dan zult u begrijpen wat ik bedoel. Wat
geschikt is blijft bestaan — de meest geschikte
overleeft — en de mammouth werd onge-
schikt! Maar in het barre noorden — in de
streken van Alaska, waar de mensch nog
slechts zeer enkele malen den voet zette —
daar kan dit reusachtige dier gelegenheid heb-
ben gevonden, zich een bestaan te verschaf-
fen!"

„Maar neem mij niet kwalijk, professor —
niemand heeft ze er ooit gezien!" riep nu kapi-
tein Morton.

De professor wierp zijn gastheer een bestraffenden blik toe, en riep toen heftig, zoo wild zwaaiend met zijn vork, dat Raffles zijn arm beschermend voor zijn gezicht moest houden:

„Niemand heeft ze gezien? Wat beduidt dat? Heeft u ooit een kuiken binnenin een ei gezien? En wilt u soms ontkennen dat het bestaat?”

„Ik moet het bekennen, professor....” antwoordde Kapitein Morton lachend.

„Er valt niets te lachen kapitein!” bromde de professor, met een nijdigen ruk aan zijn bril. „Als men de mammouth niet gezien heeft, dan kwam dat eenvoudig, doordat zij hun hollen zelden verlaten! En gij zult u die niet moeten voorstellen als een van die armzalige grotten, zooals men ze hier in Amerika vindt! Men roemt den Mammouth-Grot in Californië, als een reusachtig wonderwerk der natuur — maar ik kan u verzekeren, dat die grot, vergeleken bij de hollen van mijn mammouths, een armzalig zolderkamertje is — wat zeg ik — een lucifersdoosje kapitein — een simpel, voddig lucifersdoosje!”

En woedend prikte professor Anatole Leduc in zijn biefstuk, en begon er met zijn mes in te kerven, als om zijn toorn te luchten.

Raffles kalmeerde hem echter dadelijk met de woorden:

„Als die reusachtige hollen er zijn, professor — dan zullen wij ze weten te vinden!”

„Gij wilt ons dus werkelijk vergezellen mijnheer?” zeide Margot, die niet zonder een trekje van angst en verlegenheid op haar mooie gezichtje, dit gesprek had gevolgd.

„Ik heb het beloofd, mademoiselle — en ik denk deze belofte ook te houden!” antwoordde Raffles eenvoudig.

„Weet gij dat onzen tocht veel gevaren kan opleveren?” ging het meisje voort.

„Ik weet dat hij dat zonder den minsten twijfel zal doen, mademoiselle!” antwoordde Raffles. „Als ik mij niet vergis is uw vader voornemens, niet de gewone route te volgen, maar oostelijker te reizen — en waarschijnlijk wil hij daarbij de oevers volgen van de „Mackenzie”, de grootste rivier in deze streek, en die uitmondt in de IJszee.”

„Ja, zoo is het inderdaad, mijnheer! Hoe heet gij eigenlijk — wees er niet boos om — ik geloof niet dat ik uw naam goed verstaan heb!”

„Hij is in het geheel niet genoemd, juffrouw Leduc!” antwoordde Raffles glimlachend.

„Noem mij maar Palmhurst, Graaf Palmhurst! Dit is mijn vriend Brunt, en die reusachtige

man, die zoo weinig zegt — dat is onze trouwe chauffeur James. Als gij hem zoo noemt, zal hij wel tevreden zijn. Hoever dacht uw vader den loop van de Mackenzie te volgen?”

„Tot een tiental mijlen ten zuiden van de Gravel, naar gij natuurlijk zult weten, een zijrivier van de Mackenzie. Er moet zich daar, omstreeks 80 mijlen ten westen van de groote rivier, een klein meer bevinden, die met de Mackenzie in verbinding staat door een zijriviertje, dat echter nog nooit onderzocht is.”

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. De streek die het meisje daar noemde, behoorde inderdaad tot de minst bezochte gedeelten van het onmetelijke Canadeesche gebied. Want hoe zonderling het moge klinken — Afrika bevat nog minder gebieden, waar de mensch nog geen voet heeft gezet, dan dat deel van Canada, waar gedurende acht maanden van het jaar een dikke laag sneeuw ligt.

En hij kende ook de groote gevaren, aan zulk een tocht verbonden.

Hij keek eens naar het kleine professortje, en vroeg zich af, of die tengere, oude man, de verschrikkelijke vermoedenissen zou kunnen doorstaan, waarmede die tocht, die zeker wel drie weken zou duren, gepaard zou gaan. Maar als hij lette op de scherpe blik van de grijze oogen, de energieke, bijna koppige uitdrukking van het gelaat, dan geloofde hij wel dat Anatole Leduc in staat zou zijn, al die ontberingen te verdragen.

Wat het meisje aangaat — Margot was ongetwijfeld mooi, maar zij geleek althans in dit opzicht op haar vader: ook haar blik verried een groote mate van wilskracht. Hoe ware het ook anders mogelijk, waar zij erin had toegestemd, den ouden professor te vergezellen op een tocht, die thans gevaarlijker zou zijn dan ooit, nu van heinde en verre de goudzoekers kwamen aanzetten, om naar het noorden te trekken. Zeker, verderop, meer naar het oosten, zouden zij er weinigen aantreffen, maar nog minstens een week lang zouden zij moeten reizen een strook lands, waar het van de gouddelvers zou krioelen.

Wat de mammouths aangaat — ofschoon Raffles verklaard had dat hun bestaan niet volstrekt tot de onmogelijkheden behoorde, zoo kon hij in zijn binnenste toch niet aannemen, dat dit inderdaad het geval zou zijn. Maar toch — zelfs de geringste kans om iets wonderbaarlijks te zien, wilde hij zich niet laten ontgaan. De professor geloofde aan de aanwezigheid van die monsterachtige dieren,

even zeker als aan den bolvorm van de aarde — welnu, dan zou hij hem in staat stellen, dat geloof aan de werkelijkheid te toetsen!

Avontuurlijk zou het zeker genoeg zijn, en het was nu juist een kolfje naar de hand van den Grooten Onbekende.

Professor Leduc, die een korten tijd zwijgend had voortgegeten, hief plotseling het hoofd op en nu begon hij het gezelschap te onthalen op een zeer geleerde verhandeling, waarin sprake was van krijtformaties, dioceen, plioceen, tertiaire lagen, bazaltgroeven, de leer van Darwin, en andere dingen, die den armen Henderson als puur Grieksch in de ooren klonken, en zelfs Brand nu en dan naar zijn hoofd deden grijpen.

En het verwonderlijke was, dat Margot dit alles volkomen onder de knie scheen te hebben, want zij maakte nu en dan een korte opmerking, die van een grondige studie van het moeilijke onderwerp getuigde.

Het bleek nu dat zij te Parijs zelf een zeer uitgebreide en kostbare verzameling van fossielen en zeldzame gesteenten bezat, en die nog telkens uitbreidde. Zelfs had zij reeds twee malen voor de Parijsche Vrouwenclub een lezing gehouden over het onderwerp: „Ethische begrippen bij de Holbewoners,” en de mededeeling daarvan bezorgde Brand kippevel, als hij een blik wierp op dat zachte, en toch nu en dan zoo energieke gezichtje met de ronding der teedere wangen, het blanke voorhoofd en de mooie, zielvolle oogen. Wat de lunch zelf betreft — professor Leduc, die tegelijkertijd scheen te kunnen eten en praten, gaf er als het ware het tempo van aan — en het was een zeer snel tempo! Blijkbaar werd hij aangegrepen door ongeduld om op weg te gaan, nu nem zoo plotseling de gelegenheid was geboden, om gebruik te maken van de diensten van drie sterke mannen, die de streek volkomen schenen te kennen.

Wat ze hier kwamen doen, wie zij eigenlijk waren — het scheen hem al bitter weinig te kunnen schelen! Brand had hem het verhaal gedaan van hun wedervaren, maar de oude geleerde was hem telkens in de rede gevallen, en ten slotte had Brand de poging opgegeven. Het was duidelijk dat er voor hem maar een onderwerp ter wereld bestond — en dat was zijn geliefkoosde leer van het voortbestaan der mammoths in ontzaglijke rotsholen van Mid-den-Canada!

Leduc had natuurlijk aanstonds begrepen, dat die graaf Palmhurst iemand was, met wien

hij, evengoed als met zijn dochter, kon spreken over de dingen die hem dierbaar waren, en daarom nam hij hem dadelijk na de lunch mede naar zijn werkkamer. Morton had het tweetal glimlachend nagezien, toen zij, in gezelschap van Margot vertrokken, en wendde zich toen tot Brand met de vraag:

„Hoe vindt u hem, mijnheer Brunt?”

„Het is een zonderling, maar waarschijnlijk heel geleerd mannetje!” antwoordde Brand.

„Gelooft u zelf iets van dien mammoth?”

„Geen woord!” antwoordde de jongeman, zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken.

„Dat dacht ik well! Ikzelf geloof er geen sikkepit van! Ik denk dat mijnheer Leduc ze een beetje ziet vliegen! Intusschen schijnt uw vriend wel degelijk de meening te zijn toegeedaan, dat hij de lieve diertjes daar zal vinden!”

„Waaruit leidt gij dat af?”

„Wel, alleen reeds uit de omstandigheid, dat hij den ouden heer vergezellen wil naar die onherbergzame streken.”

„O, dat doet hij louter uit zucht naar avonturen! Wij hadden willen gaan jagen, misschien zullen wij het ook nog wel doen, maar dit is voor hem minstens evengoed als een jacht.”

Morton schudde het hoofd en zeide met iets van afkeuring in zijn stem:

„Ik heb het hem herhaaldelijk afgeraden, maar hij wil niet naar goede raad hooren. Maar toch zult gij op dien tocht van drie weken, slechts één plaats van eenige beteekenis passeeren, en dat is Fort Liard. Laat ik u zeggen dat het twee weken reizens hier vandaan ligt, aan de samenvloeiing der Liard-rivier, en Black River — ook al een van die stroomen, die met stippellijntjes op de kaart staan aangegeven, ten bewijze, dat zij nog in het geheel niet onderzocht zijn.”

Brand haalde slechts de schouders op en hernam:

„Ikzelf zou van hier veel liever regelrecht noordwaarts zijn gegaan, kapitein — maar als gij mijn vriend evengoed kendet als ik hem ken, dan zoudt gij begrijpen dat dat verlangen geen gewicht in de schaal legt.

En hiermede was het gesprek geëindigd, en iedereen ging aan zijn taak. De kapitein moest zijn troepen inspecteeren, een halfbloed met een vrij gemeene tronie, die ook bediend had, kwam de tafel afruimen, en Brand en Henderson gingen gezamenlijk in de groote bazar van

het Fort alles koopen wat er noodig was voor den tocht — en dat was ditmaal niet weinig. Zij wisten ook nog beslag te leggen op vier uitmuntende honden, zoodat zij er thans twaalf hadden, en dat zou zeker wel voldoende zijn, om de groote slede te trekken, welke de professor zich aanstonds na zijn komst hier had aangeschaft, zonder nog zelfs te weten of hij wel ooit zou kunnen vertrekken.

Men begaf zich dien avond zeer vroeg ter ruste, en Raffles en zijn metgezellen sliepen

als gasten in het ruime woonhuis van den kapitein. Hij bleek in alles een gul gastheer te zijn.

Maar vroeg in den volgenden morgen moest hij zijn drie nieuwe gasten met een zeer onaangename tijding begroeten — in den afgevoeren nacht was Jef Patterson er, ongetwijfeld met de hulp van medeplichtigen buiten de gevangenis, in geslaagd, om uit dat houten gebouw te ontsnappen.

DERDE HOOFDSTUK.

Op weg.

Men had nog een uur den tijd voor het vertrek, en Raffles ging aanstonds half en half als belangstellend vakman, den toestand van de gevangenis eens opnemen. En nauwelijks had hij dat wrakke gebouwtje gezien, dat slechts gedeeltelijk een verdieping had, of hij begreep, dat het een slim en stoutmoedig man niet zoo moeilijk moest vallen, daaruit te vluchten, vooral wanneer hij kon staat maken op de hulp van medeplichtigen buiten de gevangenis.

Wie waren die medeplichtigen geweest?

Daaromtrent tastte men niet lang in het duister, want tegelijk met Patterson was de halfbloed verdwenen, en nog een vier of vijf verdachte kerels, die juist twee dagen tevoren in Fort Wrangel waren aangekomen.

Ergers was, dat die halfbloed — Jean Lebeau was zijn naam — dezelfde man was, die aan tafel had bediend, zwijgend en onhoorbaar, zonder dat iemand acht op hem had geslagen, en dat hij ongetwijfeld het geheele gesprek had kunnen volgen, wist, waarheen de drie mannen zich zouden begeven, en die wetenschap natuurlijk ook aan Patterson zou hebben medegedeeld, klaarblijkelijk een oude vriend van hem.

Het was dus wel een noodlottige samenloop van omstandigheden, dat Raffles zijnen gevangene juist hierheen had moeten brengen, maar daar was nu eenmaal niets meer aan te doen, en men moest de zaken wel nemen zooals zij waren.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Morton, woedend over die ontsnapping, aanstonds bevel had gegeven, het spoor van de

vluchtelingen te volgen, maar het was alsof de natuur zelve den schurk de hand boven het hoofd hield. Hij had een voorsprong gehad van wel drie uren, al dien tijd was het prachtig weer geweest, al vroor het dan ook 25 graden, maar juist op het tijdstip dat de ontvluchting bemerkte werd, was het begonnen te sneeuwen, met een hevigheid die weinig goeds voorspelde, en die sneeuwval belette niet alleen het vertrek van professor Leduc, die bijna een beroerte kreeg van kwaadheid, maar hij wischte ook het spoor van de vluchtelingen uit, en maakte het daarenboven zoo goed als onmogelijk, hen over de onherbergzame vlakten te volgen, zelfs al had men eenig spoor kunnen vinden.

Het sneeuwde om zes uur 's ochtends, het sneeuwde om acht — en het sneeuwde ook nog om twaalf uur.

Toen pas braken de wolken, het sneeuwen hield op, de zon kwam weer door, en onmiddellijk drong de zenuwachtige geleerde erop aan, het vertrek thans niet langer uit te stellen.

Raffles, die zijn man reeds leerde kennen, had 'anstonds begrepen, dat die geheele ontvluchting den braven geleerde ijskoud liet, en dat hij zelfs niet begreep, wat die ontsnapte boef wel te maken kon hebben met den man, die zich vrijwillig had aangeboden om hem tot gids en beschermer te strekken.

Een ding hield Leduc slechts bezig — zoo spoedig mogelijk de plek te bereiken, waarvan hij in zijn kleine woning te Parijs voortdurend had gedroomd.

Men lunchte nog eens stevig, kapitein Mor-

ton nam afscheid van de mannen, die hem zoo veel te danken hadden, Raffles liet zijn tong klappen, en de twaalf sterke sledehonden trokken aan.

Het halve garnizoen was uitgelopen om dat vreemdsoortige troepje te zien vertrekken, want het doel van de reis had in zulk een kleine plaats onmogelijk een geheim kunnen blijven.

Zijne hooggeleerde zat bovenop de slede, en maakte daar een vrij zonderlinge vertooning in zijn zware pels, zijn bontmuts, die over zijn ooren was getrokken, zijn geweldige, scherpe neus als van een havik.

Hij praatte onophoudelijk voor zich heen, en nam volstrekt geen notitie van zijn omgeving. Nu en dan richtte hij een vraag tot Margot, die op sneeuwschoenen naast de slede ging.

Het meisje was gekleed in een soort van wijde broek, met bont gevoerd, hooge laarzen van vetleder, een knierok, eveneens met bont afgezet, en over haar bovenkleederen, een dikke blouse van flanel en een soort vest van otterhuid, nog een tamelijk lange pels van schapenvacht. Een bontmuts dekte haar hoofd. Dat waren zeker heel wat kleederen — en het was nog maar juist genoeg om geen last te hebben van de bittere koude, die des te voelbaarder was geworden, nu de wind was gedraaid, en heftiger was komen opsteken.

Nu en dan joeg die wind de pas gevallen poedersneeuw in dichte wolken op, en dan kon men nauwelijks eenige meters voor zich uit zien.

Nauwelijks hadden zij het fort achter zich gelaten, of de goedhartige Henderson, al zijn beetje kennis van het Fransch bijeen grabbelend, kwam even naast de slede loopen en vroeg:

„Heeft u het niet koud, mijnheer?”

Professor Leduc wierp den reus een stekeligen blik toe en antwoordde vrij kribbig:

„Ik heb het niet koud, jongmensch — ik heb alleen maar de behoefte, zoo spoedig mogelijk de Mackenzie te bereiken! Bekommer je niet om mij — ik let niet op warmte of op koude!”

„Uw vader is een Spartaan, mademoiselle!” fluisterde Brand, die vraag en antwoord verstaan had.

„In zekeren zin is hij dat ook, mijnheer!” antwoordde het meisje, met een blik vol liefde op het kleine, spichtige mannetje, dat niet in staat scheen, al die ontberingen te zullen kunnen verdragen.

Raffles trok voort met de zon als eenige leidster.

Zij stond voortdurend zeer laag boven den horizon, en zou iederen dag steeds wat korter verschijnen, totdat zij voorgoed zou verdwijnen — op deze hoogte omstreeks twee maanden van het jaar.

Dien eersten dag trok men zonder ophouden omstreeks vijf uren voort, en toen pas werd er voor de eerste maal rust gehouden aan den voet van een rots, die bijna volkomen verdween onder de dikke laag sneeuw die haar bedekte.

Er was niet veel gesproken, al deed Brand nog zoo zijn best, opgewekt te zijn, want de drie mannen waren in onrust omtrent den ontvluchten schurk, die zij hier veilig opgeborgen hoopten achter te laten. Dat hij iets in zijn schuld voerde, — het kon helaas niet worden bewijfeld. Hij wist dat Raffles veel geld bij zich had, de rijke Brit was bovendien zijn doodsvijand, hij had een bloedige rekening met hem te vereffenen — en Raffles had er een voorgevoel van, dat hij zich vergist had, toen hij tot Patterson de woorden had gesproken:

„Ik zal je nu wel voor de laatste maal hebben gezien!”

Maar hij zette nu die gedachten met alle geweld van zich af, gaf rustig zijn instructies, en dadelijk werd alles voor dien nacht in gereedheid gebracht.

De zon was verdwenen, maar donker was het niet, en volkomen donker zou het ook niet worden, ten eerste door het licht van de maan, ten tweede door de sneeuw op de vlakke, en dan door de omstandigheid dat de zon niet ver achter de kim zou wegzinken.

De driepoot werd opgezet, de soepketel werd te voorschijn gehaald, er werd wat dor hout gesprokkeld in het dichtstbijzijnde boschje, en het duurde niet lang, of een geurige reuk prikkelde ieders neusgaten.

Raffles en Brand hadden de beide tenten opgezet, waarvan er een bestemd zou zijn voor vader en dochter.

Als zij soms eenige illusie mochten hebben gehad, dat professor Leduc hun de behulpzame hand zou bieden, dan zouden zij die wel spoedig hebben laten varen — want zijn Hooggeleerde maakte aantekeningen, al ging het dan niet zeer gemakkelijk met zijn dikke wanten aan.

Daarentegen maakte Margot zich zeer verdienstelijk bij het bereiden van het avondmaal, en het inrichten van de beide tenten. Het bleek een dapper, onvermoeibaar, en opgewekt schepseltje te zijn, die Margot!

Maar even na het voederen van de honden gebeurde er iets, wat wellicht ernstige gevolgen had kunnen hebben, juist nu het geschiedde aan het begin van de bezwaarlijke reis.

Voor iemand erop verdacht was, voor Henderson met zijn zweep tusschenbeide had kunnen komen, waren twee van de grootste en sterkste honden elkander naar de keel gevlogen.

Wie ooit zulk een gevecht tusschen sledehonden heeft bijgewoond, weet, dat zij onveranderlijk eindigen met den dood van een der strijders, soms met het einde van beiden, en dat men zelfs geen poging behoeft te ondernemen, tusschenbeide te komen.

Wie het doet, stelt zich aan levensgevaar bloot, want er heerscht bij die tweegevechten een soort van eeuwenoud gebruik, waaraan alle sledehonden zich trouw houden, die daarop geen inbreuk dulden. Zoodra twee honden willen gaan vechten, vormen zij een gesloten cirkel om de vechtende, en wee dengeen, die dien kring zou willen doorbreken, om de vechtenden te scheiden — alle honden zouden zich tegelijkertijd op hem werpen, bezield door een blinde bloeddorst en hem in stukken rijten.

Meestal zijn de sledevoerders er bijtijds bij, om de ruziemakers uit elkander te ranselen — maar dat was nu niet het geval geweest, en een kort oogenblik van onopmerkzaamheid had tot gevolg dat de twee sterke sledehonden elkander reeds hadden aangevallen, en de kring gesloten was.

Het was een indrukwekkend, en het was tegelijkertijd een verschrikkelijk gezicht.

De tien honden zaten allen op, met de voorpooten stijf gestrekt, de oogen gloeiend, en de koppen opgeheven naar den hemel, terwijl zij een soort van kort geblaf lieten hooren, dat verwonderlijk veel geleek op het huilen van den wolf.

Dat was zeker het bloed van hun wilde voorouders, dat in hun sprak, want bijna al die honden waren afstammelingen van wolvenmoeders, of althans grootmoeders, die gepaard waren met gewone honden.

Zij die streden waren een groote, grijze hond, met ruig haar, en een kleinere, geelwit, ouder, maar ook bekwamer in den strijd. Zij hadden elkander na den eersten uitval bijna onmiddellijk losgelaten en stonden nu tegenover elkander, met laag gebogen koppen, de oogen met bloed belopen, en de bovenlippen ver teruggetrokken van de verschrikkelijke, blinkende slag tanden.

Hun snuiten waren gerimpeld, en uit hun strot klonk een diep grommend geluid, terwijl zij om elkander heen draaiden, en de staarten langzaam heen en weer bewogen, zoekend naar de plek, waar een enkele beet doodelijk kan zijn.

Nu en dan deed de grijze hond een schijn aanval, maar dan draaide de andere onmiddellijk hem zijn schouder toe, en beet intusschen van terzijde naar de keel van zijn tegenstander.

De drie mannen en het meisje keken met strakke gezichten toe, wel wetend, dat het thans te laat was om tusschenbeide te komen.

Plotseling, sneller dan de gedachte, schoot de witte hond uit, en beet fel naar de keel van den grijze, die hem maar ten halve kon ontwijken en het volgende oogenblik had zijn vijand zich in zijn hals vastgebeten. Hij trachtte het dier af te schudden, wentelde zich terzijde, en poogde over zijn kop heen te buitelen, om zich van die doodelijke tanden te kunnen bevrijden, en zich met zijn volle gewicht, op zijn doods-vijand te kunnen laten vallen.

En het gelukte hem. De hond die gebeten had verloor het evenwicht, zijn greep werd lossen, en om zijn nek heen sloten dadelijk de kaken van den ander als de bekken van een nijptang op elkaar. Het geluid was ver in het rond hoorbaar, en de honden in den kring begonnen zachtjes te grommen. Zij begrepen dat dit het einde was. De slagader van den witten hond was doorgebeten, en het slappe lichaam viel op den grond. Maar ook de grijze hond was verschrikkelijk gebeten en het bloed vloeide hem bij stroomen uit den opengereten schouder en hals. Als stalen messen hadden de tanden van den tegenstander in zijn vleesch gewoelt. En toen, als op een afgesproken sein, stortte de heele troep zich op de beide ongelukkige makkers, en ontrukten elkander de bloederige lappen.

De drie mannen wendden zich zwijgend af. Zij wisten wel dat de honden, na zich te hebben verzadigd aan het bloed hunner makkers, weder rustig zouden worden, en gehoorzaam. Het was een eerlijk tweegevecht geweest, en zoo was nu eenmaal de wet onder die bewoners van de bosschen en de vlakten, die nog zooveel op de wolven gelijken, wier bloed zij in de aderen hebben.

Professor Leduc had een paar malen woedend geschreeuwd, dat men: „een einde moest maken aan die walgelijke vertooning“, maar

niemand had zelfs de moeite genomen, hem te antwoorden.

Na een half uur lagen de trekhonden rustig bijeen, alsof er niets gebeurd was, zoo goed als geheel onder de sneeuw bedolven, waarin zij zich hadden ingegraven.

En twee voortreffelijke honden waren de reizigers kwijt, twee sterke, schier onvermoeibare dieren. En zij liepen nog de kans, dat er thans opnieuw strijd zou ontstaan over het aanvoerderschap! Want steeds werpt een van de dieren zich op als de leider, en het komt vaker voor dan men denkt, dat een troep honden onophoudelijk onderling strijdt, teneinde uit te maken wie den aanvoerder zal zijn. Begint zoiets inderdaad, dan doet men maar het beste, den geheelen troep weg te doen, want dan is er toch geen land mee te bezeilen of wel zich onmiddellijk een hond aan te schaffen, die in kracht en moed alle anderen overtreft, en dan ook dadelijk stilzwijgend als chef wordt aanvaard.

Gelukkig bleef het ditmaal bij het verlies van de twee honden — en dat was al erg genoeg. Margot kon slechts met moeite haar tranen terugdringen, toen zij het ellendig overschot zag van de honden, die zoo trouw hun plicht hadden gedaan tot op dat noodlottig tijdstip van den twist, en dadelijk na den maaltijd nam zij met een handdruk afscheid van de mannen, en trok zich in haar tent terug.

Professor Leduc volgde spoedig haar voorbeeld.

Maar de drie mannen sliepen nog niet. Zij spraken zachtjes met elkander en besloten, dat zij allen om beurten zouden waken. Misschien zou dat niet noodig geweest zijn, als slechts die schurk van een Patterson niet ontsnapt was, en nu, de hemel mocht weten waar, over de vlakten dwaalde, belust op wraak, en begeerig naar het geld van zijn vijand.

Dien nacht gebeurde er echter niets. Het was ook wel begrijpelijk, dat Patterson allereerst een zoo groot mogelijken afstand wilde stellen tusschen zichzelf en het Fort, waaruit hij op zulk een gelukkige wijze ontsnapt was.

Hoe verder oostwaarts, hoe eenzamer de vlakte, en hoe meer kans hij zou hebben, ongestraft zijn boos opzet ten uitvoer te leggen.

Hij wist immers waarheen Raffles en de zijnen zich zouden begeven — hij behoefde dus niets anders te doen, dan hen voor te blijven, en dan — op een volkomen eenzaam punt.

En met die gedachte sliep Raffles in, na als eerste man de wacht te hebben gehouden.

Hij had die uren geluisterd naar de geruchten van de vlakten, het verre huilen van een eenzamen wolf, het doffe gedreun van een lawine, die van de bergen stortte, en het kraken van het ijs in de kleine rivier, op een kilometer afstand — en verder naar het snurken van professor Leduc, die zich van ijs, sneeuw, lawines, en loerende bandieten geen sikkepit scheen aan te trekken, en zoo rustig sliep als in zijn veeren bed, staande in zijn goed gemeubeld huis aan de Rue de Boétie.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Sporen in de sneeuw.

Tien dagen waren verlopen, sedert het vertrek uit Fort Wrangel. De dagen hadden zich aaneen gereten zonder dat er zich iets

merkwaardigs had voorgedaan. De reizigers waren over de bevroren Sukine getrokken, en hadden vervolgens hun tocht voortgezet, en nu

naderden zij de boorden van de Turnagain, die haar bronnen heeft op de toppen van de Schapenbergten, die daar ter plaatse 6100 meter hoog zijn.

Ten einde een overtrekken van die zeer hooge bergen te vermijden, was Raffles wel genoodzaakt geweest, een weinig zuidelijker te houden, om door een der passen te gaan, die zich een weg baant door de uitloopers van het gebergte.

Brand, de beste schutter van het troepje, had een paar keeren een sneeuwhoen, een haas, of een klein hert geschoten, en men had dus den voorraad levensmiddelen slechts zelden behoeven aan te spreken.

Margot had zich een moedig meisje getoond, ofschoon het duidelijk was, dat de vermoeyenissen zich reeds begonnen te doen gelden, en alleen de professor zag er nog juist zoo uit als hij vertrokken was. Hij had zeker geen gram vleesch verloren, hij sprak op zeer opgewekten toon over de vooruitzichten van den tocht, en slechts nu en dan maakten zich buien van ongeduld van hem meester, en foeterde hij tegen de sneeuw, de bergen, en het geheele land. Hij was nog een groot kind, en zoo schenen de honden hem ook te beschouwen, want het was wel merkwaardig, dat zij zich alleen wilden laten streelen door dat kleine mannetje met zijn geweldige bril, en sommigen — maar lang niet allemaal — ook door Margot.

De dieren waren nog in zeer goeden staat, daar Raffles wel zoo verstandig was, niet te luisteren naar de jeremiades van den professor, en aan mensch en dier behoorlijke rusttijden schonk.

Men had altijd in de tenten overnacht, soms aan den zoom van een bosch, dan weder in de luwte van een rots, en telkenmale hadden de drie mannen om beurten gewaakt. Margot was er tenslotte achter gekomen, en had met kracht aangedrongen, om eveneens een waakbeurt waar te nemen, maar Raffles had met een rustige stem geweigerd, en verklaard dat dit geen vrouwenwerk was.

En het was op den morgen van dezen zelfden dag geweest, dat hij haar eindelijk verklaard had, waarom hij die voorzorgsmaatregelen wel moest nemen.

Het meisje had aandachtig naar hem geluisterd, en, toen hij zweeg, gevraagd:

„Die man moet u dan wel fel haten?”

„Dat doet hij, juffrouw Margot! Het is een schurk, die voor niets terugdeinst, en ik weet

eigenlijk niet of ik niet beter had gedaan, u toe te vertrouwen aan de hoede van lieden, die zich wat minder in de aandacht mochten verheugen van dien schavuit en zijn trawanten.”

„Wij hadden niemand kunnen vinden, graaf Palmhurst, en wij zijn blij, heel blij met uw hulp!” had het meisje op eenvoudigen toon geantwoord, terwijl zij Raffles de hand drukte.

Gedurende al dien tijd was het weder bijzonder fraai geweest, en de koude was wegens de windstilte vrij goed te verdragen, ofschoon een thermometer, hadden de mannen er een bij zich gehad, zeker 22 graden onder nul zou hebben aangewezen.

Raffles hoopte nog diezelfde dag de uitloopers van het Schapengebergte te bereiken, om er zijn kamp op te slaan.

De zon zonk reeds om twee uren in den middag achter de kim weg, als een gloeiende, overgrootte schijf, en alles voorspelde ook voor den volgenden dag zeer goed weder.

En toen, juist op dat oogenblik, slaakte Brand, die een weinig vooraan ging op zijn sneeuwschoenen een lichten kreet, keerde onmiddellijk op zijn schreden terug, en hief de hand op.

Raffles liet een kort bevel hooren, en de sledehonden stonden stil. Raffles had reeds den prikkel van de slede omlaag gedrukt, en vroeg nu:

„Wat is er?”

„Een spoor!” antwoordde Brand kortaf.

Zonder iets te zeggen deed Raffles een twintigtal stappen naar voren, en keek naar de sneeuw. Een enkele blik was voor zulk een ervaren woudlooper als hij voldoende om er zich van te overtuigen, dat Brand goed gezien had. Niet alleen waren hier de overblijfselen te ontdekken van een kamp — verkoalde boomstronken, een leeg blikje, waarin gecondenseerde melk was geweest, en nog enkele andere voorwerpen, die reeds half onder de sneeuw bedolven waren. Op deze plek had het dus klaarblijkelijk weder gesneeuwd, ofschoon de hemel nu weer helder was. En verderop bevonden zich groote gaten in de sneeuw, waar de honden gerust hadden, en hier begon ook een zeer duidelijk zichtbaar spoor van een slede in de sneeuw, dat zich in de ijle verte verloor, en dat een noord-oostelijke richting volgde.

Raffles keek een oogenblik peinzend naar dat spoor, aan sombere gedachten ten proef voor een oogenblik toen hij een zachte hand op zijn schouder voelde, en de stem van Margot hoorde die vroeg:

„Is er iets dat u hindert graaf? Wat betekent dat spoor?”

„Niets anders, dan dat die schurken ons nog altijd vóór zijn!” antwoordde Raffles zacht. „Het is mij onbegrijpelijk, wat dit eigenlijk te beduiden heeft. De streek is hier bijna geheel verlaten, men kan honderden mijlen gaan, zonder een sterveling te ontmoeten — waarop wacht die Patterson nu eigenlijk, om zijn wraakplannen ten uitvoer te brengen?”

„Daar heb ik ook al eens over gedacht, graaf Palmhurst!” zeide het jongemeisje nadenkend. „Maar misschien vinden zij hier de streek nog niet eenzaam genoeg, en vreezen zij de politie! Of zou het kunnen zijn...”

Het meisje hield eensklaps op, en haar oogen begonnen te schitteren, toen zij opgewonden vervolgde:

„Wacht eens! Daar valt mij iets in! Die schelmachtige halfbloed, die met den ontvluchte verdwenen is, en die bij kapitein Morton bediende, kan wel eens vroeger ook geluisterd hebben, en ik herinner mij zeer goed, hoe mijn vader herhaalde malen verzekerd heeft, als iets waaraan hij niet twijfelde, dat er tusschen de Gravel en de Dahadinni, dat is het nog ondoorzochte riviertje dat het einddoel is van onzen tocht, niet alleen ontzaglijke holen te vinden moeten zijn, maar dat de bodem daar ook zeer aanzienlijke hoeveelheden goud moet bevatten!”

„Dat acht ik zeer onzeker, mademoiselle — om niet te zeggen ondenkbaar!” antwoordde Raffles hoofdschuddend.

„Het is ook best mogelijk dat vader zich in dat opzicht vergist — maar wat weet zoo'n halfbloed daarvan? Die gaat alleen te rade met wat hij heeft gehoord uit den mond van een beroemd geleerde!”

„Daarin hebt gij gelijk, juffrouw Margot! Dat zou zeer veel verklaren! Want dan zouden Jean de Halfbloed en Patterson twee vliegen in een klap kunnen slaan, en hebben zij er alle belang bij, te trachten, eenige dagen voor ons die plek te bereiken! Nu, wij zullen ons wat meer haasten — dat is alles! Ik hoop dat wij in Fort Liard nog een paar versche honden kunnen koopen. In ieder geval is deze plek gunstig om ons kamp op te slaan. De lage heuvelreeks houdt den wind tegen, en men kan ons hier onmogelijk onverhoeds overvallen.”

In de schemering die reeds gevallen was begonnen de reizigers haastig het kamp in orde te maken, soep en vleesch werden gekookt, zij

aten, en professor Leduc begon over zijn dierbare mammoths te praten.

Het was alsof hij van dien dag af verteed werd door een koortsachtig ongeduld dat hem voortdurend verder dreef, en als men naar hem geluisterd had, dan zouden de honden reeds lang van vermoeden zijn neergevallen, om niet meer op te staan.

Hij zat maar bovenop zijn slede, als een zonderling afgodsbeeldje, dan eens uren achtereen zwijgend en stil ineengedoken, dan weer luidruchtig betoogend, en eindelooze voordrachten houdend, met geen ander publiek dan Raffles, Brand en Margot — want Henderson had reeds verscheidene malen in vertrouwen aan Brand verzekerd, dat hij „het wel geloofde”.

Wat hem aanging kon de zeergeleerde Franschman evengoed Sanskriet hebben gesproken. Trouwens was de brave reus beziel met een weinig wantrouwen, ten opzichte van de geleerde stellingen van den professor. Zoo verklaarde Henderson kortweg de verzekering van Leduc, dat onze aarde millioenen jaren geleden in een vloeibaren toestand had verkeerd voor zuivere nonsens. Dat was onmogelijk zeide hij, want dan zou het heele geval als een druppel kokende olie zijn afgegeden, of wel zijn verdampt! Van stolling en dergelijke grapjes wilde hij volstrekt niets hooren. In zijn bijbel stond, dat de aarde geschapen was in zes dagen, en dat was ook zooals het behoorde. Als het Opperwezen het geschapen had, dan zou Hij het natuurlijk ook dadelijk goed hebben gedaan, en niet eerst met zoo'n gloeienden droppel hebben geknoeid!

Om kort te gaan — de brave kerel beschouwde professor Leduc als een niet geheel ongevaarlijken gek, dien men verstandig zou doen, in het oog te houden. Iemand die werkelijk geloofde, ergens op onze aarde monsterolifanten van 6 meter hoogte aan te treffen, met slagstanden van 3 meter, die behoorde niet vrij rond te loopen, maar moest in een zenuwinrichting worden opgesloten.

Wat Margot aangaat — daarvan begreep Henderson nog veel minder. Waarom trouwde nu zoo'n mooi meisje niet, en maakte een flinken jongen kerel gelukkig, inplaats van bij nacht en ontij rond te trekken over de sneeuw, op zoek naar een sprookje, een fabel?

Zoo dacht ieder op dien langen tocht zijn eigen gedachten, het spoor bleef goed zichtbaar in de sneeuw, ten bewijze dat het niet al

te hard meer vroom, dat er geen sneeuw meer viel, en dat de schelmen hoogstens een halven dag reizens voor hen uit konden zijn, totdat zij Fort Liard bereikten.

Ook daar genoten zij een zeer vriendelijken ontvangst, en zij zouden er zeker wel een week de gast hebben kunnen zijn van den hupschen commandant, als de professor niet zulk een onbedwingbaar ongeduld aan den dag had gelegd, vooral nu het tot hem was doorgedrongen, dat anderen voor hem uittrokken, naar die geheimzinnige plek in het gebergte, waarvan hij sedert vele jaren droomde.

Of men hem poogde uit te leggen, dat het den schurken natuurlijk niet om de mammouths maar om het goud te doen was — die opvatting drong niet tot hem door. Zooiets was hem volkomen onverklaarbaar. Want wat had men aan al het goud ter wereld, als men levende mammouths kon krijgen? Wat waren duizend kilo goud waard, naar een goed geconserveerde mammouth-kies?

Neen, die schelmen wilden hem voor zijn, die gewetenlooze rekels wilden hem zijn mammouths ontroofen, en er mee in Europa verschijnen, en hem zoo den roem afsnoepen, die hij zich gedroomd had.

Henderson, die de uitbarsting hoorde, bromde half voor zich heen, half tot Brand, die er hoofdschuddend bijstond:

„Ik zie dat kleine, magere mannetje al langs de boulevards van Parijs loopen met twee mammouths aan een touwtje achter zich aan! Opsluiten, mijnheer Brand — opsluiten en dat zoo gauw mogelijk, voor hij gevaarlijk voor zijn omgeving wordt!”

Maar ook Raffles wilde spoedig verder gaan, want bij navraag was het hem gebleken, dat er reeds vroeg in den morgen van den vorigen dag een troep van zes mannen met een tamelijk ongunstig uiterlijk, waarbij zich een halfbloed bevond, door Fort Liard was getrokken. Zij hadden een slede bij zich met een goed span honden, die nog niet al te vermoeid leken te zijn. Zij hadden er nog twee bijgekocht, en veel goeds was er nu niet meer te krijgen.

Zij hadden dus een voorsprong van anderhalven dag, en het was zaak, niet al te veel tijd verloren te laten gaan.

Daar echter een korte rust in een behoorlijk bed volstrekt noodzakelijk was, voor de menschen, en de dieren ook eens moesten uitblazen, zoo nam Raffles het besluit, de rest van

den dag en ook dien nacht in Fort Liard te vertoeven.

Toen de professor het hoorde maakte hij een halven luchtsprong van kwaadheid, en drong erop aan, onmiddellijk verder te reizen.

Maar hij bleef midden in een zin steken, toen hij opkeek naar Raffles, en in de koele, groote, grijze oogen zag, en die rustige stem hoorde, die zeide:

„Er is geen sprake van, dat wij vandaag verder zullen gaan, waarde professor! Ik heb de leiding van onze expeditie op mij genomen, op voorwaarde dat gij u zonder tegenspraak naar mijn inzichten zoudt voegen. Gij zijt hier voor de eerste maal — ik daarentegen ken het land en de menschen. Gij hebt niet het minste besef van de gevaren die hier de reiziger kunnen bedreigen — ik des te meer! Om kort te gaan — het zal geschieden zooals ik het wensch, of ik zal u tot mijn leedwezen hier moeten verlaten!”

Nu was de Hooggeleerde professor niet zoo vervreemd van de wereld, of hij zag zeer goed in, nu een ervaring van bijna twee weken het hem had geleerd, dat hij alleen met zijn dochter reddeloos verloren zou zijn in die witte woestenij. Hij zou nauwelijks een revolver kunnen afschieten! Hij wist niet hoe hij een hondenspan moest besturen, hij zou evenmin geweten hebben, hoe men een tent moet opzetten. Eens had hij willen helpen, en daarbij de tentlijnen zoo strak gespannen, dat zij, toen een vochtige sneeuw begon te vallen, als snaren waren geknapt.

Neen, hij was afhankelijk van dien man met zijn strengen, koelen blik — en hij onderwierp zich, mopperend weliswaar, maar dat was men nu wel van hem gewend.

En den volgenden dag brak het bezwaarlijkste gedeelte van den tocht aan.

Men bereikte des middags de Mackenzie, volgde de oevers van die rivier, die op deze hoogte reeds geheel was dichtgevroren, ondanks haar breedte, en daarbij tevens den voet van het hooge gebergte.

Het spoor echter werd niet teruggevonden.

Het was weer gaan vriezen, en hard ook, en dan blijft een sledespoor slechts weinige uren te zien. Het was ook mogelijk, dat Patterson en zijn mannen aan den anderen kant van het gebergte waren verder getrokken.

Eensdeels was Raffles verheugd over deze omstandigheid, daar hij volstrek niet gesteld was op een ontmoeting met de bandieten, nu hij ook de zorg voor een jong meisje op zich

had genomen — aan den anderen kant boezemde het hem ongerustheid in, dat hij volstrekt niets meer van den kerel bemerkte.

Er volgden nog zeven dagen van worstelen tegen de sneeuw, de koude en de ontbering, en in den morgen van den achtsten dag, juist toen men over het ijs van de Dahadinni getrokken was, rees in de verte de kam op van een grillig gevormd gebergte, en het gezicht ontlokte aan professor Leduc een luiden schreeuw van vreugde, terwijl zich twee ronde, roode plekken op zijn magere wangen vertoonden.

Hij vouwde als een klein kind dat een prachtig stuk speelgoed krijgt, de handen, en mompelde verrukt:

„Eindelijk! Eindelijk — dat moet de plek zijn!”

Het troepje hield even stil aan de overzijde van de rivier, en Brand keek om zich heen. Zulk een gevoel van troosteloze verlatenheid had hij nog nergens ondergaan gedurende die lange reis van drie weken.

Geen bosch was hier te zien, niets dan de ontzaglijke vlakte, niets dan de sneeuw, en links de grillige kam van die bergen, die nog door niemand waren onderzocht.

En hij zag aanstonds wel het uiterst gevaarlijke in van die onderzoeking, nu de sneeuw de ravijnen vulden en ieder te luid gesproken woord wellicht een lawine kon loswerken.

En dan die stilte!

Het was een stilte die schrik aanjoeg door haar volkomenheid. Geen geklapwiek van een vogel, geen kreet van een wolf, geen geluid van een dor blad, dat neerritselt, zelfs geen zuchtje van den wind — niets, volstrekt niets. Het was alsof hier de wereld ophield — neen, het was, alsof men hier buiten de wereld was, op een plek, waar geluid iets onbekends was. De minste geeuw van een hond klonk met een ongeloofelijke sterkte, en men hoorde het geschuiifel van het tuig duidelijk op een kilometer afstand.

Raffles had hier het liefst wat willen rusten, maar de toestand van den professor baarde hem ongerustheid, — hij vreesde dat de brave geleerde zou stikken, als hij hem niet zoo dicht mogelijk bij zijn bergen bracht.

Men ging dus verder, maar Raffles wist wel, door zijn ervaring geleid, dat er geen sprake van zou zijn, nog dienzelfden dag den voet te bereiken van het geheimzinnige gebergte, hetwelk de professor wilde onderzoeken.

Zij leken dichtbij te zijn — maar dat het gezichtsbedrog was, bleek dien avond, want men moest midden op de vlakte kampeeren. Dat was in dit geval niet zoo erg, omdat er geen spoor van wind was. De stilte werd angstwekkend, en men sprak maar heel weinig, en dan nog op gedempten toon. Den volgende dag trok men verder, en telkens ging de professor overeind op de slede staan, op gevaar af, naar beneden te tuimelen, en zag om zich heen.

„Mijnheer Brand — ik geloof waarachtig dat hij ieder oogenblik verwacht, een van die rare beesten zomaar te zien rondkuieren. Ik vraag me af, waar die van zouden moeten leven! Apropos, mijnheer Brand, zijn dat vleeschetende dieren, die mammouths?”

„Neen Henderson!” antwoordde Brand glimlachend. „Toen zij op aarde voortkwamen voedden zij zich evenals de tegenwoordige olifanten alleen met gras, vruchten, bladeren en jonge twijgen.”

„Des te beter — je kunt toch nooit weten — die omgeving hier bezorgd me kippevel! Het is zoo verschrikkelijk stil, en zoo wit — en dan dat zonderlinge licht, nu de zon bijna voortdurend even onder de kim blijft.”

Brand antwoordde niet. Hij onderging juist hetzelfde. Ook Margot was heel stil, en sprak niet meer.

Des middags bereikte men tenslotte den voet van een steilen heuvel, de voorlooper van het gebergte, dat zich daar verhief in het midden van de groote vlakte tusschen de Gravel en de Dahadinni.

En nauwelijks waren zij daar of Henderson slaakte een kreet en wees naar den bodem.

Daar lagen overblijfselen van verkoolde takken.

En een bijna lijnrecht sledespoor voerde van deze plek in zuidwestelijke richting en was wel over twee kilometers ver met het bloote oog te volgen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het goud.

Er was er althans een bij het troepje, die zich om die ontdekking in het minst niet bekommerde, althans niet op dezelfde wijze als de anderen, en dat was professor Leduc. Hij trappelde ongeduldig op de hardbevoren sneeuw, en scheers dadelijk met zijn onderzoekingen te willen beginnen.

Maar Raffles maakte spoedig een einde aan die verwachting met de woorden:

„Wij zullen eerst de omgeving eens gaan verkennen, professor! Dit kamp is stellig een paar dagen geleden verlaten, maar niemand kan ons zeggen of de schelmen zich ver van hier hebben begeven. Wij moeten dat volstrekt vaststellen, voor wij een stap doen. De plek is hier niet zonder gevaar, want ik kan mij voorstellen dat men dezen lagen heuvel van een anderen kant vrij gemakkelijk kan beklimmen — en een goede schutter zou ons van den top af als konijnen kunnen neerleggen! Mijn vriend en ik zullen op onderzoek uitgaan en zoo spoedig mogelijk terugkeeren. Zijt gij het hier niet mee eens, juffrouw Margot?”

„Wat gij zegt zal natuurlijk wel het beste zijn, graaf Palmhurst,” zeide het meisje eenvoudig. „Vader en ik zullen ons volkomen naar u schikken — maar blijf niet te lang weg. Ik ben bang voor die stilte!”

„James, je zult hier blijven en goed opletten!” hernam Raffles zich tot Henderson wendend. „De plek bevalt mij volstrekt niet! Houdt een oogje in het zeil — er liggen overal reusachtige rotsblokken verspreid, waarachter men zich zou kunnen verbergen. Wij hopen zoo spoedig mogelijk terug te keeren — maar eerst moeten wij de omgeving doorzocht hebben!”

Raffles had onder het spreken zijn revolver onderzocht, en wierp nu zijn geweer over den schouder. Brand volgde zijn voorbeeld, en daarop begaven de beide vrienden zich op weg.

Een kwartier daarna waren zij aan den anderen kant van den heuvel verdwenen uit het gezicht van hen die achterbleven.

Ofschoon de helling niet al te steil was, viel het toch zelfs aan goed geoeffende en krachtige mannen moeilijk, haar te beklimmen.

Eenig spoor van menschen viel hier niet te ontdekken. De sneeuw was volkomen onge-rept, en bedekte in een laag van twee tot drie decimeters de flanken van den heuvel.

Hier was niet alles wit, want op enkele plekken vertoonden zich zwarte gaten, en de beide mannen begrepen, dat dit openingen in de rots moesten zijn, waar de sneeuw natuurlijk niet had kunnen doordringen.

En zij begrepen ook dat zij zich in een gevaarlijken toestand hadden begeven want het was zeer wel mogelijk, dat de schurken die voor hen uit waren getrokken zich in een van die rotsholen ophiielden, en dan zou het voor hen niet zoo moeilijk zijn, die twee mannen neer te leggen, die daar zoo scherp zich afteekenden tegen het wit van de sneeuw.

Maar zij wilden nu eenmaal weten wat zij van deze plek te denken hadden, en daarom gingen zij voorzichtig verder.

En wel mochten zij zich in acht nemen, want daar, waar de helling steiler was, dreigde voortdurend het gevaar van een sneeuwafschuiving.

Zoo trokken zij om den kegelvormigen heuvel heen, nu en dan stilstaande teneinde om zich heen te zien.

Zij hadden het geweer in de hand genomen, gereed om er zich ieder oogenblik van te kunnen bedienen.

Maar niets liet zich hooren of zien — een stilte des grafs bleef heerschen. Niet het geringste spoor van leven tusschen de fletsblauwe, strakke lucht, die zonderling dicht boven de aarde leek te hangen, en het sneeuwveld.

Hier en daar had de wind de sneeuw belet, een dikke laag te vormen, en halverwege de helling bukte Raffles zich, schoof het dunne laagje poedersneeuw terzijde, en beschouwde met groote aandacht den bodem.

Hij klopte er op met het heft van zijn mes, richtte zich weer op, en zeide lakoniek:

„Gneiss!”

„Wat zeg je? Bestaat deze heuvel uit dat gesteente?” vroeg Brand verbaasd. „Ik dacht dat men dat alleen op groote diepte vond, in streken als de Jura.”

„Het blijkt hier ook te zijn, Brand — en vermoedelijk heeft een ontzettende persing van den bodem dezen heuvel naar boven gedrukt. Het zou mij niets verwonderen, als wij hier nog meer vreemde ontdekkingen deden, en in elk geval kon de professor toch wel eens gelijk hebben gehad, met zijn verzekering!”

„Dat hier levende mammoths te vinden zijn?”

„Neen Brand — dat hier goud is te vinden! Maar laten wij verder gaan — ik wil den top bereiken, dan hebben wij een beter uitzicht en kunnen ons ervan overtuigen, of de plek daar beneden voor een voorloopig kampement geschikt is. Is zij dat niet, dan moeten wij iets beters opzoeken.”

De mannen gingen nog wat verder, en zij waren nog omstreeks twintig meter van den top verwijderd, toen er plotseling een geluid klonk als een mijnontploffing, een oogenblik daarna gevolgd door nog zulk een losbarsting.

„Wat is dat?” riep Brand, doodelijk ontsteld.

„Geweerschoten, Brand!” antwoordde Raffles, die bleek was geworden.

„Onmogelijk! Het klonk alsof er een kanon werd afgevuurd!”

„Dat is een gevolg van de volkomen onbewegelijkheid van de lucht en van den aard van dit gesteente!” antwoordde Raffles kortaf.

„Onmiddellijk naar boven — daar moet iets gebeurd zijn! Laten wij ons om godswil haasten!”

Zoo vlug zij maar konden — en het kon onmogelijk zeer vlug gaan, want de helling werd hier weder steil, en zij gleden telkens een weinig terug over de gladde sneeuw — klauterden zij verder, en het duurde nog wel volle vijf minuten voor zij tenslotte hijgend, terwijl het bloed in hun polsen en slapen klopte, den top van den heuvel bereikten.

Zij kwamen juist bijtijds om te zien, hoe daar omlaag een troep mannen met een slede in snelle vaart op sneeuwschoenen voortgleed over de sneeuw.

Zij waren zeker op zijn minst wel een kilometer weg en het had volstrekt geen doel, te willen trachten, hen met een kogel te achterhalen.

Zij liepen zoo haastig als het mogelijk was

wat verder naar den rand van den heuvel, zoodat zij konden neerzien op de plek, die zij een half uur geleden verlaten hadden. Van de slede was geen spoor meer te bespeuren, evenmin als van de honden.

Ook Margot en haar vader konden zij nergens zien.

Maar op de witte sneeuw, als een gekruisigde, de armen wijd uitgestrekt, voorover, lag een groot, bewegingloos lichaam.

Het was James Henderson.

Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, zonder acht te slaan op het groote gevaar, zonder dat zij elkander iets behoeften te zeggen, gingen de twee mannen op hun hurken zitten en lieten zich op hun sneeuwschoenen in pijlsnelle vaart omlaag glijden van de heuvelhelling.

Zij zouden wel drie uren noodig gehad hebben om haar te beklimmen — nu waren zij in minder dan drie minuten beneden en in een wolk van poedersneeuw buitelden zij herhaaldelijk om en om, totdat hun vaart smoorde in de dikke, witte laag.

Zij krabbelden overeind, half verdoofd door dit plotselinge onheil, dat hen zoo onverwacht getroffen had, en strompelden naar Henderson toe.

Niet zonder moeite wentelden zij hem om.

Midden in het voorhoofd vertoonde zich een groote, bloedige plek.

„Hij is dood!” schreeuwde Brand, terwijl hij heftig begon te sidderen en zich slechts met moeite scheen staande te houden aan den rotswand.

Raffles, bijna even bleek als Brand, was naast het lichaam neergeknield, nam wat sneeuw, wreef die over het voorhoofd en hij slaakte een diepe zucht van verlichting.

De sneeuw maakte een korst bloed los dat reeds bevroren was en gestold, en hij zag nu, dat er zich slechts een vleeschwonde in het voorhoofd bevond.

Henderson was zonder twijfel door een kogel getroffen maar pas nadat dit projectiel was afgeketst, hetzij op de rots, hetzij op een of ander stalen voorwerp in de slede, en bijna al zijn kracht had verloren.

Alleen de schok, op een zoo kwetsbare plek, had hem ter aarde geworpen, en tijdelijk bewusteloos gemaakt.

Want reeds sloeg de reus de oogen op, staarde verwilderd om zich heen, ging met een ruk overeind zitten, en schreeuwde met een krachtigen vloek:

„Dat zal ik hen inpeperen! Ik ben immers niet dood, mylord?”

„Neen Henderson!” antwoordde Raffles, met een zenuwachtige trekking om zijn lippen, „maar je had het toch wel kunnen zijn! Zeg spoedig wat er gebeurd is!”

„Wel, mylord — het ging zoo vlug als de gedachte, en ik weet er eigenlijk maar weinig van te zeggen! Wij zaten rustig bij elkaar, toen er ineens op een afstand van zoowat tweehonderd meter een paar kerels te voorschijn traden van achter dat rotsblok daar. Ik zag dat juffrouw Margot naar haar revolver greep, maar voor ik mijn geweer had kunnen nemen, schoot dat tuig al, en toen was het net alsof ik een verschrikkelijken slag met een hamer op mijn hersens kreeg — ik zag allemaal sterretjes, — ik werd duizelig, en ik viel neer. Maar ik verbeeldt mij toch, dat ik juffrouw Margot nog eenmaal heb hooren schieten. Waar is ze? Goede God — is zij weggesleurd, dat lieve kind?”

De reus had zich met beide handen naar het hoofd gegrepen, en jammerde:

„Mijn schuld! Mijn eigen, vervloekte schuld! Ik had beter moeten opletten! Mylord, wat zal er van die twee worden?”

„Beschuldig jezelf niet, Henderson — eerder moesten mijnheer Brand en ik het ons doen!” zeide Raffles op doffen toon. „Wij hadden hier niet weg moeten gaan — en wij moeten aanstonds handelen, want wij bevinden ons in een verschrikkelijken toestand! Wij hebben ieder nog hoogstens een twaalftal schoten, behalve onze revolvers, wij hebben geen voedsel, geen dekens — alles hebben zij meegenomen, en voor alle dingen moeten wij die twee ongelukkigen bevrijden!”

„Waarom hebben zij hen niet onmiddellijk gedood?” vroeg Brand, die daar met gebalde vuisten stond, zoodat de nagels hem in de handpalmen drongen.

„Dat kan maar door een ding verklaard worden Brand, de ezels verwachten, dat die knappe Fransche professor hen regelrecht naar de plek zal kunnen brengen, waar goud te vinden is!”

„Laten wij hen onmiddellijk nagaan, mylord!” riep Henderson nu uit. „Wij kunnen toch die ongelukkige menschen niet in handen laten van die schurken.”

„Daaraan denk ik ook niet James!” zeide Raffles op doffen toon. „Dat is onze plicht — en zelfs al ware dat niet zoo, wij moeten tot iederen prijs onze slede terughebben, en onze

honden. Zonder die zouden wij zeker niet ver komen, zij zouden ons hier gemakkelijk kunnen opsporen — en dan zou ons lot beslist zijn! Op weg dus! Gevoel je je in staat om te loopen Henderson?”

„In staat om te loopen, mylord! Wel, die klap heeft mij goed gedaan. Ik voel mij sterker dan ooit te voren, en als ik die schurken in mijn vingers krijg...”

De reus voltooide den zin niet, maar de uitdrukking van zijn gelaat en zijn gebaar beloofde weinig goed voor den vijand, wanneer die zich binnen het bereik van zijn geweldige vuisten zou bevinden.

„Een oogenblikje!” riep Brand uit.

„Wat is er dan nog?” zeide Raffles ongeduldig.

„Zeg mij eens, hoe wij erin moeten slagen, die ellendelingen in te halen, die in het bezit zijn van een slede, en waar wij moeten loopen!”

„Ten eerste loopen wij op sneeuwschoenen, Brand — en het is dus geen gewoon loopen, en ten tweede zal de achtervolging heel zeker niet plaats hebben op een vlak veld, maar te midden van die bergen daarginds — en zelfs de sterkste honden kunnen een zware slede niet zoo gemakkelijk tegen een helling optrekken! En al was het onmogelijk — wij moeten iets doen, wij mogen niet werkeloos blijven!”

De drie mannen grepen hunne geweren, want dat van Henderson hadden de mannen van Patterson, die hem dood waanden, gelukkig niet mede genomen, en zij begonnen onmiddellijk de achtervolging.

De slede kon hun omstreeks tien minuten voor zijn, en het spoor was zeer duidelijk zichtbaar in de sneeuw.

Zij hadden hunne geweren ontdaan van de foudralen, en konden ze dus ieder oogenblik gebruiken.

Het sledespoor liep in een bocht om den voet van denzelfden heuvel heen, dien Raffles en Brand hadden beklommen, en volgde gedurende eenigen tijd een soort van smalle valei, aan twee zijden begrensd door heuvels van drie tot vierhonderd meter hoogte.

Zij bevonden zich hier op een gevaarlijk punt, want die heuveltoppen boden een uitmuntende schuilplaats voor de tegenstanders, maar toch gingen zij onversaagd verder, het spoor volgend, dat hun in elk geval de zekerheid gaf, dat de schelmen dit ravijn nog niet

verlaten hadden, maar het in zijn gansche lengte waren gevolgd.

Van de slede was echter niets te bespeuren, en dat was niet zoo verwonderlijk, want reeds sedert eenigen tijd hing die vreemde schemering boven de vlakke, die geen dag is, en ook geen nacht, en die toch niet kan worden vergeleken met de schemering der gematigde luchtkringen.

Steeds verder gingen zij, de maan verscheen aan de hemel, het werd dus weder wat lichter, en zij konden de toppen onderscheiden van de omringende bergen, die er onheilspellend uitzagen in hun witte bewegingloosheid.

De bodem van het smalle dal rees geleidelijk, en zij hadden moeite genoeg om het te volgen, hun voeten begonnen pijn te doen van de riemen, die de sneeuwschoenen eraan bevestigd moesten houden, en toch trokken zij verder, alleen maar bezielde door den wensch, de beide Franschen, vader en dochter, te redden uit de handen van de gewetenlooze schurken, die men op zulk een sluwe wijze in handen had weten te krijgen. Want er kon nu geen twijfel meer aan zijn, of de mannen van Patterson hadden reeds al dien tijd verborgen gelegen achter de rotsblokken, en het

oogenblik te baat genomen waarop Raffles en Brand verdwenen waren om hun slag te slaan.

Het meisje had maar tot een schot de gelegenheid gekregen en toen hadden de schelmen haar en haar vader overrompeld, toen zij verstijfd van schrik was door den gewaanden dood van den braven reus, die tot haar bescherming was achtergebleven.

Dat het oude, zenuwachtige professortje ook maar een poging zou hebben gedaan om zich te verdedigen — het was te dwaas om er ook maar een oogenblik bij stil te staan. Die zou zeker rustig zijn aantekeningen maken, daar ergens bovenin de bergen, en lezingen houden over den mammouth!

En daarom moesten de drie mannen juist haast maken, want zoodra Patterson zou inzien, dat de Fransche geleerde hem toch niets bepaalds omtrent de vindplaats van het goud zou kunnen mededeelen, zou hij zeker niet aarzelen, in het beste geval den lastigen Franschman en zijn dochter de sneeuw in te zenden — maar de kans was even groot dat hij ze eenvoudig zou neerschieten.

Wel bijna een uur liepen zij nog zoo voort, de schemering nam toe, en nu en dan verdween de maan achter een wolk.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

Hereenigd.

Het dal verwijdde zich, en opende zich te linkerzijde, en het bleek dat daarheen zich het spoor van de zwaarbeladen slede richtte.

Door dezen pas hadden dus de ontvoerders de vlakke weer bereikt, en nu zou de achtervolging des te gevaarlijker worden.

Maar eensklaps stond Raffles stil, hief de hand op, en wees naar iets in de verte.

Geen van de beide anderen, hoe goed hun cogen ook waren, konden iets bijzonders ontwaren, en Brand vroeg:

„Wat is er? Wat zie je? Is dat de slede?”

„Neen — een kamp! Ik zie daar duidelijk een dunne rookkolom in de lucht opstijgen! Daar — een weinig terzijde van dien grillig gevormde rotsen!”

Brand keek scherp, maar hoe hij ook keek, hij kon volstrekt niets ontwaren.

Maar hij wist dat Raffles zich niet zou hebben vergist, en daarom riep hij opgewonden:

„Laten wij er dan aanstonds naar toe gaan! Zij denken met twee mannen te doen te hebben — en wij zullen hen eens gaan bewijzen dat wij met ons drieën zijn en goed gewa- pend.”

„Maar wij zullen de noodige voorzichtig- heid in acht nemen, Brand!” kalmeerde Raf- fles hem. „Zij hebben natuurlijk een wacht- post uitgezet, en wij zullen er goed aandoen, als wij een omtrekkende beweging pogen te maken.”

„Het kamp lijkt mij tamelijk hoog gelegen te zijn!”

„Dat geloof ik ook, te oordeelen naar de plek waar die rookkolom opstijgt. Wij zullen dus niet het spoor van de slede volgen, en het kamp van de vlakke af naderen, het- geen onze zekere dood zou beteekenen, maar liever deze vallei nog verder volgen, tot wij terzijde van het kamp zijn.”

Henderson, die aandachtig had rondgezien,

wees nu ook in de verte, en vroeg:

„Dat zwarte daar, mylord, is dat een bosch?”

Raffles keek aandachtig in de aangeduide richting en zei na eenige oogenblikken:

„Ja, dat is een bosch van pijnboomen, Hen- derson. Ik zou zeggen dat het op dezelfde hoogte ligt als hun kamp, en dat is een geluk- kige omstandigheid. Vlug voorwaarts man- nen!”

En weer gingen zij verder, de vermoeienis- sen niet tellend, en koppig verder worstelend over de gladde sneeuw, die hier en daar tot een meter dikte in het ravijn lag.

Eindelijk bereikten zij het einde, en daar nu de sneeuwschoenen onbruikbaar waren ge- worden, wegens de steile helling van de ber- gen, die zij hier moesten beklauteren, zoo gespten zij ze van hun voeten, hingen ze over de schouders, met hun geweer, en begonnen de rotshelling te beklauteren.

Nu en dan bleef Raffles staan om een blik om zich heen te werpen.

De berg benam natuurlijk het uitzicht op den rookkolom, maar hij hoopte hem aan- stonds terug te vinden. Bijna een half uur duurde de beklimming, maar eindelijk waren zij toch boven, en toen moesten zij een kwar- tier rusten, om weder op adem te komen en zich gereed te maken voor de omtrekkende beweging.

Ook voor Brand en Henderson was de ijle rookpluim nu duidelijk zichtbaar, en het was alsof zij maar tien minuten zouden behoeven te loopen, om vlak voor het vuur te staan dat zijn aanschijs gaf aan dien rook!

Zij wisten evenwel dat dit gezichtsbedrog was.

Het woud lag nu recht voor hen, op om- streeks een half uur gaans in vogelvlucht.

Zij moesten nog een lagen berg oversteken,

alvorens den zoom ervan te kunnen bereiken.

En toen zij den top van dien heuvel hadden bereikt drukte Raffles zijn beide metgezellen bliksemsnel mede, want daar lag het kamp ter linkerzijde duidelijk zichtbaar en een weinig onder hen.

De bandieten hadden het ingericht bovenop een heuvel van omstreeks 80 meter hoogte, die met een flauwe helling aan alle zijden afdaalde naar de vlakte.

Toch was de top niet geheel en al vrij, want aan een kant verrees, scherp als de boeg van een schip, vlak bij dien top en er een weinig overheen hangend, een rotsmuur van minstens 80 meter hoogte, de helling was zeer steil maar toch niet zoo, of een zeer dikke, rulle sneeuwlaag had er zich aan kunnen vasthechten.

En toen Raffles dit zag, vroeg hij zich vruchteloos af, wat Patterson wel had kunnen bewegen tot de groote onvoorzichtigheid zijn kamp juist daar te kiezen, waar een geringe beweging, een schijnbaar onbeduidende verschuiving van de sneeuw op den heuveltop, wellicht voldoende zou zijn, om die gansche geweldige sneeuwlaag daarboven, die de steilte bedekte, met onweerstaanbaar geweld te doen voortschuiven.

Raffles had gedurende bijna den geheelen tocht zijn kijker bij zich gedragen, en nu bracht hij het instrument voor de oogen, voorzichtig het hoofd een weinig opheffend, en keek naar den bergtop.

Hij begreep nu wel, dat Patterson dit punt had uitverkoren, omdat het inderdaad bijna onmogelijk zou zijn, ook niet van de zijde van het woud, het kamp tot op vijfhonderd meters te naderen, zonder te worden gezien door een van de mannen, die daar bezig waren met het bereiden van hun avondmaal.

Een ketel was opgehangen aan drie stevige stokken boven een hoog opvlammend houtvuur, hetgeen wel bewees dat die zes mannen daarboven zich volkomen veilig voelden.

Er stonden twee sleden, op eenigen afstand van elkander, een aan de zijde van de eindelooze vlakte, de andere, die van Raffles die nog in het geheel niet afgeladen was, aan den kant van het woud, waar de helling midden tusschen de geheimzinnige bergen scheen te voeren.

Zij waren zeker vastgezet met de prikkels, om te voorkomen dat zij naar omlaag zouden glijden.

Van Margot was volstrekt niets te zien, hoe Raffles ook tuurde, maar de professor scheen

zich vrij te mogen bewegen, en liep daarboven op den heuveltop heen en weer, zes passen vooruit, zes passen terug, met de handen op zijn rug, juist alsof hij zich in zijn studeervertrek had bevonden, en ingespannen nadacht over een of ander lastig vraagstuk.

Het was duidelijk dat Patterson den ouden geleerde als een ongevaarlijke krankzinnige beschouwde, en hem zelfs geen nauwkeurig toezicht waardig keurde.

Raffles meende, althans wanneer de zonderlinge toestand van de lucht hem geen parten speelde, dat het kamp omstreeks vijfhonderd meter verwijderd was, al waren de dingen daar dan ook met het bloote oog tamelijk goed te onderscheiden bij de rosse gloed van het vuur.

Henderson en Brand hadden nu ook voorzichtig het hoofd wat opgelicht, om over een lagen rand van losliggende rotsstenen te kunnen heenzien, en Henderson vroeg na eenige oogenblikken:

„Is dat soms professor Leduc, mylord, die daar zoo loopt te ijsberen?”

„Ja Henderson, dat is hij!”

„Maar ik zie het meisje niet!” riep Brand op ongerusten toon.

„Ook ik zoek haar tevergeefs! Misschien bevindt zij zich achterin de slede zoodat wij haar van hieruit niet kunnen zien!”

„Als haar maar geen ongeluk is overkomen!” riep Brand, de vuisten ballend.

„Zou zij misschien kans hebben gezien om te vluchten mylord?” vroeg Henderson weer.

„Waar denk je aan, James! Wij kennen Margot nog maar drie weken — maar die tijd was ruimschoots voldoende om te kunnen weten, dat zij nooit, onder geen omstandigheden, haar vader in den steek zou laten!”

„Zij had ons misschien kunnen willen waarschuwen mylord!” meende Henderson bedremmeld, een beetje verlegen.

„Daarvoor is zij zeker te verstandig, vriend James! Zij moet wel begrepen hebben, dat wij het schieten hebben gehoord, en dadelijk met de achtervolging zouden beginnen. Neen, zij is daar op dien lagen heuvel met zijn zachtjes glooiende hellingen — maar waar?”

Het bleef even stil en toen vroeg Brand opnieuw:

„Hoe moeten wij het aanleggen, om ongemerkt naar boven te sluipen?”

„Dat vraag ik mijzelf ook af!” antwoordde Raffles op neerslachtigen toon. „Van hier af vuren zou natuurlijk volstrekt niets helpen —

misschien zouden wij bij toeval een van die kerels raken, maar heel zeker zouden zij bij ons eerste schot hun gevangenen afmaken! En natuurlijk zullen zij niet allen gaan slapen, maar beurtelings de wacht houden. Neen, een beklimming van den heuvel is buitengesloten — wij konden hen evengoed aanroepen, en hen verzoeken, ons neer te leggen. Ik weet er niets anders op dan dat wij hen in het oog houden — misschien zullen zij reeds morgen verder trekken, en ons een beteren kans bieden, hen te overvallen."

"Hoeveel mannen zijn er daarginds?" vroeg Brand na eenige oogenblikken.

"Dat is niet zoo duidelijk waar te nemen — ik zou zeggen vier of vijf, behalve den professor!"

"Dan zijn zij er ook niet allemaal!" hernam Brand. "Maar wat gaat de oude heer nu doen?"

Henderson, die wat nauwkeuriger toekeek, antwoordde:

"Hij schijnt iets te zoeken op de slede, op onze slede, mijnheer Brand!"

"Zijn aanteekenboekje misschien!" meende Brand schamper.

"En de schavuiten laten hem maar kalm begaan — zij denken zeker — het is niet meer dan een groot kind!" hernam de reus.

"De honden begrijpen er niets van, en staan op! Onze goede dieren! Misschien gelooven zij wel dat zij ingespannen zullen worden!"

De drie mannen keken een oogenblik aandachtig toe. Zij zagen hun eigen honden, heel wat grooter dan die van Patterson, die zorgvuldig naar de andere zijde van den bergtop waren gedreven, om mogelijke twisten te voorkomen.

De dieren schenen kwispelstaartend aan de dunne beenen van den professor te snuffelen en verwachtten misschien wel dat hun oude vriend hen wat voedsel zou geven.

Maar inplaats daarvan geschiedde er heel iets anders, iets geheel onverwachts — zoodat de drie mannen aanvankelijk hun oogen niet meenden te gelooven. Want hun eigen slede bewoog zich.

Wat de professor dan ook gedaan had — of hij met opzet dan wel toevallig den sterken stalen prikkel uit den grond had gerukt — en het tweede was wel zoo waarschijnlijk als het eerste, daar de brave Leduc evenveel verstand had van de inrichting van een slede als van kinderluiers — zeker is het, dat de slede

op de helling zachtjes in beweging kwam, voor dat een van de schurken er ook maar iets van zag.

Maar de honden van Raffles begonnen vrolijk en opgewekt te blaffen, aangetrokken door dat zonderlinge schouwspel van die van zelf bewegende slede, en toen pas hieven de mannen bij het vuur het hoofd op en schenen te beseffen wat er gaande was.

Maar — toen was het te laat!

De slede bleek nog niet vastgevroren te zijn en gleed met een steeds toenemende vaart langs de helling omlaag, terwijl de sledehonden met de tongen uit de bekken er naast en er achter galoppeerden, schel blaffend.

Zij beschouwde blijkbaar de geheele zaak als een uitstekende grap.

Twee van de bandieten waren opgesprongen, en het was alsof zij de slede achterna wilden stormen, en een hunner schoot tot tweemaal toe zijn revolver af op het steeds sneller voortglidend voertuig.

Maar dat suisde reeds omlaag met een steeds sneller wordende vaart, die na een halven minuut weinig van die van een sneltrein verscheelde.

De slede schoot pijlsnel juist langs den wand van den rots, waarop de drie mannen lagen, zonder hem gelukkig te raken, want een botsing tijdens die snelheid zou natuurlijk den dood van den ongelukkigen Leduc betekend hebben die zich met alle macht scheen vast te klampen, aan de pakken waarmede de slede beladen was.

En terwijl het zware voertuig een zijdal inschoot, met een verbazingwekkende snelheid, gebeurde er tegelijkertijd in het kamp iets vreeselijks en dat toch te voorzien was.

De zoo eensklaps losrakende slede had misschien acht, tien handenvol sneeuw losgewoeld, de ledige plek had zich gevuld, juist zooals zich in een kurkdroog duin een kuiltje vuld, dat men er met de hand inmaakt — de eene massa sleepte de andere mede, en plotseling viel er, met een donderend geluid, dat mijlen ver in het rond klonk een ontzaglijk pak sneeuw van de stijle berghelling en bedekte in drie seconden tijds het gansche kamp...

Het gebeurde zoo snel, dat de drie mannen daarboven, star van ontzetting, nauwelijks begrepen hoe het was geschied.

Van de reeds opgezette tent was niets meer te zien, noch van het vuur, noch van de slede, en evenmin iets van de tien honden, die,

door hun instinct gewaarschuwd, wel waren opgesprongen, maar niet bijtijds om zich te kunnen onttrekken aan die ontzaglijke lawine, die bijna de geheele helling plotseling van sneeuw ontbloote, zoodat het zwarte gesteente te zien kwam.

Met een dof gerucht, als van een verre waternival gleed de sneeuwmassa van millioenen kubieke meters naar de vlakke af, steeds grooter wordend, en het geheele kamp met zich meesleurend, en onder een laag van zeker twintig meters dikte versmorend.

Slechts twee mannen ontkwamen den dood.

Dat waren de twee, die, met hun revolvers bewapend, de andere helling gedeeltelijk waren afgegaan, en op de slede hadden gevuurd.

Zij hadden zich, met een woesten kreet, plat op den grond geworpen, alsof dat hun had kunnen helpen, maar de lawine spaarde hen, daar zij juist langs den anderen kant omlaag begon te glijden.

Toen sprongen zij weer op, en begonnen als waanzinnig het spoor te volgen, dat de nog nauwelijks een stip zichtbare slede bij het afglijden in de sneeuw had gemaakt.

Toen sprong Raffles op, bleek nog van aandoening bij het aanschouwen van dat zoo plotselinge einde, en schreeuwde:

„Wij moeten hen nagaan — en de slede terug trachten te vinden, anders is Leduc verloren!”

„En zijn rampzalige dochter?” schreeuwde Brand, die sidderde van ontzetting.

Raffles boog het hoofd, kneep de handen in elkaar, en zeide op doffen toon:

„De ongelukkige is even reddeloos verloren als de vier mannen die daar onder 120 meter sneeuw begraven liggen. Zie toch zelf eens, die lawine is bijna twee honderd meter breed aan den voet, en strekt zich over een lengte van twee kilometers uit, het ware krankzinnigheid onder die millioenen kubieke meters sneeuw naar een menschelijk lichaam te gaan zoeken! Maar waar wij de dochter niet hebben kunnen redden, daar behooren wij het tenminste den vader te doen. Vlug naar beneden — stil eens — de slede beschrijft een boog! Het is of zij terugkeert! Neen, zij snelt

als een pijl uit den boog voort door een zijdal, — en daar schiet zij juist het dal in, dat wij zooeven gevolgd hebben. Dat is een groot geluk — wij zullen haar nu veel eerder hebben kunnen vinden dan die twee schurken daar! Naar beneden!”

Zonder zich om het hier ook lang niet denkbeeldige lawinegevaar te bekommeren, lieten de drie mannen zich weder op de gewone wijze op hun hurken naar beneden glijden, telkens gevaar loopend over hun hoofd te slaan, en bereikten zoo weder het smalle ravijn.

Heel in de verte zagen zij iets zwarts, dat onbewegelijk leek.

Zij bonden zich haastig de sneeuwschoenen onder, en spoeden zich naar dat zwarte ding toe, dat daar zoo duidelijk afstak tegen het egale wit van de sneeuw.

Zij hadden evenwel ruim twintig minuten noodig om het zwarte ding te bereiken.

Het bleek hun slede te zijn.

En wonder boven wonder — er mankeerde volstrekt niets aan, er was geen splinter zelfs afgebroken.

Het voertuig was blijkbaar eerst in groote vaart tegen den zijwand van het ravijn opgelopen, toen door zijn eigen gewicht teruggegleeden, een eind tegen den anderen wand opgelopen, en zoo misschien nog een paar keeren, alvorens eindelijk haar vaart uitgelopen was, en zij ongeveer midden in het smalle ravijn tot stilstand was gekomen, omringd door acht of tien als dol blaffende honden.

Hijgend kwamen de drie mannen toesnelen, diep ontroerd door de gedachte, dat zij aanstonds den ouden man den dood moesten aankondigen van zijn kind, dat hij ondanks zijn kribbig humeur zoo innig liefhad, toen zij verstomd stilstonden bij het hooren van een toornige stem, die hen toeriep:

„Als dit Canadeesche grappen zijn, heeren, dan moet ik zeggen dat ik ze niet op prijs kan stellen! Margot, wordt nu eens eindelijk wakker, en vertel mij, wat je met die onzinnige sledetocht eigenlijk heb bedoeld!”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De monsterholen.

Een kort oogenblik stonden de drie mannen als uit marmer gehouwen doodstil, en toen barstte tegelijkertijd een vroolijk gelach, als een kreet van opluchting uit hunne kelen.

Snel kwamen zij naderbij.

Op den bodem van de slede, met een verband om de pols, ingesloten door de pakken der bagage, zat of lag Margot, een beetje bleek, maar glimlachend, en die de drie mannen achtereenvolgens de kleine linkerhand toestak met de woorden:

„Gij zult het met de hand van het hart moeten stellen heeren! Ik ben bij de worsteling met een van die kerels, aan de rechterhand gewond, en ik moet wel een erg teer poppetje zijn — ik schijn er van te zijn flauwgevallen en zij moeten mij zelf op de slede hebben neergelegd.”

„Maar waarom heb je het ding in beweging gebracht, Margot?” riep professor Leduc toornig uit.

„Ik vader?” riep het meisje verbaasd uit. „Ik verzeker u dat ik wel aan andere dingen dacht! Ik lag half bewusteloos — en ik heb alleen maar besef van het laatste gedeelte van onzen tocht!”

„Als er hier verwijten moeten worden gedaan, professor, dan zult gij die tot uzelf moeten richten,” zeide Raffles glimlachend. „Want gij hebt den prikkel losgetrokken — ziet gij — dien ijzeren, gepunten stang met dat handvat — achter aan de slede. Het werkt natuurlijk als een rem. Gij hebt die rem losgemaakt, en het is goed dat gij u flink hebt vastgehouden, want ik verzeker u dat het ding een duivelsche vaart had!”

Anatole Leduc keek voor een oogenblik bedremmeld op zijn neus, maar toen riep hij driftig:

„Dan had men mij moeten waarschuwen!

Ik dacht dat ik m'n valies optilde! Ik zocht naar een nieuw notitieboekje!”

„Ik zou maar niet klageen, professor — als gij het niet had gedaan, dan zou het met u en uw dochter misschien leelijk zijn afgelopen,” zeide Brand nu op ernstigen toon.

En toen verhaalde Raffles in enkele woorden, wat er daarboven op de heuveltop geschied was.

Margot had zwijgend toegeluisterd met een bleek gelaat en vroeg, toen Raffles eindigde:

„Er is dus volstrekt geen kans meer, graaf, om die ongelukkigen te redden.”

„Evenmin als er kans is, mademoiselle, een man te redden, een half uur nadat men hem, met een molensteen aan den hals, in zee heeft geworpen,” antwoordde Raffles ernstig. „Zij zijn dadelijk gesmoord onder die ontzaglijke sneeuwmassa.”

„Waren er niet twee ontsnapt?” merkte professor Leduc op, die het geval van zeer geringe beteekenis scheen te achten.

„Ja, professor, maar het is niet waarschijnlijk, dat die ons nog schade zullen berokkenen! Ik heb hen met hunne revolvers op u zien schieten, en andere wapens, behalve hunne messen, hebben zij niet.”

„Dan weet ik ook niet wat ons hier langer ophoudt, en ons belet, op onderzoek uit te gaan!” hernam Leduc, die zich van zijn schrik hersteld had met de vlugheid van een man, die alleen maar leeft in zijn eigen klein wereldje, waarbuiten niets kan voorvallen, dat de moeite van blijdschap of droefenis waard is.

En Raffles begreep wel, dat het ook voor het jonge meisje beter zou zijn, als men dit vreeselijk voorval zoo spoedig mogelijk vergat, en alleen dacht aan het eigenlijk doel van den tocht.

Wat de twee schurken betreft, die den dans waren ontsprongen — hun lot was niet twijfelachtig, nu zij zonder slede en zonder honden waren, maar het zou nutteloos zijn, te willen trachten, hun spoor terug te vinden. Bracht echter het toeval de mannen weer op hun weg, dan, zoo nam Raffles zich voor, zouden zij zeker niet aarzelen, die mannen mede te nemen, al hadden zij het heel zeker niet verdiend, en al zou hun vervoer nog meer moeite opleveren dan dat van Patterson alleen, die zeker bij de ramp het leven had gelaten.

Wat de honden betreft, zij waren eenige minuten later dan de slede komen aanhollen, voortgedreven door hun instinct en het spoor volgend van de wegsuizende slede, en binnen een kwartier waren zij weder voor het voertuig gespannen, dat op zulk een wonderbaarlijke wijze weer in het bezit van de stoutmoedige natuurvorschers was gekomen.

Het bleek dat de slede een zeer grooten boog had beschreven, en zooals water doet, de laagst gelegen plaatsen had opgezocht — en Leduc en zijn dochter mochten wel van geluk spreken, dat de slede onderweg niet tegen een uitstekende rots was geslagen en verbrijzeld.

Het was begonnen te sneeuwen onder die bedrijven, en Raffles haastte zich dus, een schuilplaats te gaan zoeken, waar hij zou kunnen kampeeren.

Leduc had aandachtig om zich heen gezien, en gekeken naar de eigenaardige, zigzag rondende vormen van de bergen en de heuvels die hem omringden, en zeide nu:

„Ik ben er zeker van, dat wij ons hier moeten bevinden in de nabijheid van een van die monsterachtig groote holen, waarvan ik u gesproken heb, graaf! Wanneer wij daar binnen kunnen komen, dan zijn wij natuurlijk tegen alle weersinvloeden beschut.”

„Het ziet er uit als molshoopen, professor,” merkte Henderson op. „Moeten wij ons, evenals de mollen, een weg naar binnen graven?”

Leduc wierp den reus een verpletterenden blik toe, en antwoordde:

„Wat jij molshoopen noemt, vriend, dat zijn als het ware de gewelven van de enorme holen, waarvan ik gewaagde! Zij zijn van graniet, heb je mij verstaan? Graniet en gneiss, jij onwetende! Denk je dat je daardoor heen kunt graven?”

„Nee professor — dat zal wel niet gaan!” moest Henderson verlegen toegeven. „Maar

dan begrijp ik niet hoe wij erin zullen komen!”

„Wij zullen zoeken, Henderson!” zeide Raffles bedaard. „Zooeven reeds hebben wij zwarte plekken gezien, die wel eens de toegang konden zijn tot een van de holen, een van die eigenaardige grotten, waarvan professor Leduc ons heeft verhaald. Zijn wij gereed? Op weg dan!”

Reeds trokken de honden weer aan, gehoorzaamend aan het bevel van Raffles, Leduc had op de slede plaatsgenomen, alsof hij er nooit was afgestapt, en Margot trad naast Raffles, greep zijn hand, die zij dankbaar drukte, en zeide:

„Ziet gij, ik wist wel, dat gij ons zoudt volgen! Maar ik ben vreeselijk bang geweest voor die mannen, dat wil ik u wel zeggen, en ik vond het denkbeeld onverdragelijk dat die brave hercules om onzent wille gedood zou zijn.”

„Wij zullen nu wel niets meer te vreezen hebben, juffrouw Margot — en zoodra uw vader gereed is met zijn onderzoek, zullen wij deze vreeselijke, onherbergzame plek verlaten.”

En nu werd er verder weinig meer gesproken, de slede baande zich een weg te midden van die eigenaardige, met sneeuw bedekte bulten, die er werkelijk uitzagen als monsterachtig groote molshoopen, en die, naar de professor verzekerde, hun aanschijn slechts te danken hadden aan de werking van den bodem, toen de aardkorst hier nog in weeken toestand was, en die zich had uitgezet en opgeheven, onder den invloed van gassen, wier kracht eenvoudig niet te becijferen was. Op die wijze hadden zich de holen en de gewelven daarover heen gevormd.

„Precies als brandblaren!” merkte Henderson op, hetgeen hem een waarschuwend blik van Raffles bezorgde, en een minachtend gegrom van den hooggeleerden Professor.

Na ongeveer een uur zoo te zijn voortgegaan, terwijl de vermoeienis het kleine troepje dreigde te gaan overmannen, ontdekte het scherpe oog van Raffles tenslotte aan het begin van een vrij steilen rotswand, die hij meende te herkennen, een van die donkere plekken, die weleens de ingang tot een der grotten kon zijn.

Nog een kwartier, en toen hadden zij die plek bereikt.

Het was inderdaad een vrij breeden ingang, omtrent anderhalven meter hoog, en vier of vijf meter breed, — „de sleuf van een brieven-

bus" mompelde Henderson, maar hij zorgde er nu wel voor, het binnensmonds te mompelen.

Die opening bood gemakkelijk doorgang aan de slede en aan de menschen, ofschoon Raffles en Henderson zich diep moesten bukken, maar een eind verder werd de zoldering lager, en men moest daar zelfs eenige pakken van de slede afnemen, opdat die zou kunnen voortglijden.

En juist toen Raffles vreesde, dat hij hier halt zou moeten houden, rees de zoldering weer, heel langzaam, de slede gleed verder, nu niet gemakkelijk meer en zacht, haar hordend, want de ijzers raakten nu onmiddellijk den ongelijken, steenigen bodem.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat de mannen aanstonds niet alleen hun kaarslantarens, maar ook hun krachtige elektrische zaklantarens hadden ontstoken. Raffles, praktischer dan de professor, had zich in Fort Liard een kleine, draagbare accumulator aangeschaft, die in staat was, gedurende veertig uren een lamp van 10 kaarsen van stroom te voorzien.

En die lamp was krachtig genoeg om alle bijzonderheden te kunnen zien van den gang, die men thans langs trok.

Zij was op het laagste gedeelte nauwelijks een meter hoog geweest, en men had hier kruipend verder moeten gaan, maar waar zij zich nu bevonden, was de zoldering zeker wel drie meter boven den grond, en de gang had een breedte van een zaal.

Daar allen stilstonden, teneinde de toestand eens op te nemen, keek Henderson eens achter zich en vroeg toen langs zijn neus:

„Hoe hoog konden de mammoths ook weer worden, professor?"

„Van zes tot acht meter, jongeman!" antwoordde Leduc onmiddellijk.

„Dan zullen zij heel wat moeite hebben gehad, zich uit te werken, professor!" zeide Henderson glimlachend.

Leduc verwaardigde zich niet eens hem antwoord te geven, maar Brand zeide in zijn plaats:

„Niets zeg je, Henderson, dat er uit dezen berg niet nog andere uitgangen zijn dan denegene, waardoor wij zijn binnengekomen!"

De lucht was op dit punt zeer frisch en heel goed in te ademen, en Raffles besloot hier den nacht door te brengen, ofschoon de professor zich heftig verzette en aanstonds verder wilde trekken. Maar het kleine mannetje moest zich

wel schikken, toen Raffles hem eenvoudig dreigde, hem aan de zware slede te zullen vastbinden, en ook zijn dochter hem gesmeekt had, nu eerst rust te nemen.

De tent behoefde men natuurlijk niet op te slaan, maar wel werd er een klein vuur aangelegd, met behulp van dikke, kurkdroge takken, die Henderson, tot zijn groote verbazing, hier en daar op den bodem had gevonden, samengevoegd tot een soort van reusachtig nest, gelijkend op dat van de rotsarenden. Hij nam Brand terzijde, en vroeg hem fluisterend:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brand, die mammoths — leggen die eieren?"

Brand weerhield met moeite een proestbui en antwoordde:

„Voor zoover ik weet, brachten zij levende jongen ter wereld, James! Wat je daar ziet zijn hoogstwaarschijnlijk nesten van groote vogels, die hier misschien des zomers hun broedplaatsen hebben."

„Het komt er ook niet opaan wat het zijn, als de boel maar brandt!" was de praktische conclusie van den reus.

Men at spoedig, er werden wat dekens op den grond uitgespreid, en het duurde niet lang of allen sliepen met de honden in een kring om hen heen, in een bijna tastbare duisternis, en in een vrij wat dragelijker temperatuur, dan die daarbuiten heerschte.

Het was een eigenaardige gewaarwording, den volgenden morgen in dezelfde pikzwarte duisternis weder wakker te worden. De lantarens werden weder ontstoken, en nu besloten de mannen, de slede nog maar een weinig verder mede te nemen, daar het trekken voor de honden zeer vermoeiend was, de dieren af te spannen, en ze los mede te voeren.

De professor verkeerde in een toestand van opwinding, die moeilijk te beschrijven is. Hij trappelde letterlijk van ongeduld, en had Raffles wel aan de mouw met zich mede willen voeren.

Men daalde dus de langzaam naar het binnenste der aarde voerende gang voorzichtig nog wat verder af, bracht toen de slede naar een soort van nis, ontdeed de honden van het tuig, belaadde zich met zooveel mogelijk levensmiddelen, en Henderson wilde ook den boordevol gevulden waterketel mededragen, toen professor Leduc zeide:

„Die ketel kun je wel hier laten — althans het water, vriend! want dat zullen wij daar beneden zoo veel vinden als je maar hebben wilt."

Henderson keek den professor verbluft aan, maar schroefde toen kalm den deksels wat vaster, laadde den ketel op zijn rug, en zeide bedaard:

„Daar zal ik het toch maar liever niet op aan laten komen, professor! Mijn moeder leerde mij als jongen al: zeker is zeker!”

De professor haalde alleen maar de schouders op, en het troepje ging op weg. Raffles die de sterkste lamp droeg, ging vooraan. De gang daalde voortdurend, hetgeen te bemerken was aan de moeite die men had, niet in een drafje over te gaan. Zij werd ook onophoudelijk breeder, en verkreeg het uiterlijk van een zaal. De wanden waren echter nog zeer goed zichtbaar. Nu en dan liep de professor er heen, en klopte erop met zijn delfstof-fenhamertje. Dan kwam hij tevreden knorrend weer terug, en bestudeerde al loopend bij het licht van zijn kaarslantaren, den schilfer, dien hij had losgeslagen.

En nu bleef de bodem niet langer regelmatig dalen, maar er vormden zich treden, nu eens van een decimeter hoogte, dan van bijna een meter, zoodat het een klauterpartij werd, die tamelijk vermoeiend was. Het was duidelijk te zien, voor het geoeffend oog, dat de bodem hier tienduizenden, misschien wel miljoenen jaren geleden in beweging was geweest. Met verschrikkelijken kracht, niet te becijferen met milliarden paardenkrachten, was hier het aarddek opgelicht, de aardlagen waren verschoven, en de „blazen” hadden

hadden zich gevormd, zooals Henderson ze zoo drastisch had genoemd. En binnen een van die blazen, daalden nu vijf stoutmoedige menschen af in die grot, waar zeker voor hen nog niemand den voet had gezet.

En bijna zonder overgang deed het wonder zich eensklaps aan hen voor, op bijna driehonderd meter onder den beganen grond. Zij waren nog eenige treden afgegaan, en toen aanschouwden zij, maar niet verder dan de stralen van hun lampen reikten, een hol, een grot van een uitgestrektheid, waarbij vergeleken die van den beroemden mammoth-grot inderdaad in het niet verzonk. De zoldering was slechts heel vaag te bespeuren, en van de wanden in het geheel niets. En het zonderlinge, het ongeloofelijke was, dat deze ontzaglijke grot een weelderige plantengroei had, door een of andere oorzaak moest teelaarde zich verzameld hebben op den bodem, en daaruit wiesen niet alleen de boomen van den Poolcirkel omhoog, maar ook planten en gewassen van meer gematigde luchtstreken. De temperatuur kon dan ook onmogelijk lager zijn dan een paar graden boven het vriespunt. En de professor had gelijk gehad, — want men zag het wel niet, maar men hoorde toch een kleine waterval, die met een frisch geluid ergens van een hoogte plaats plaste, en dit wonderbaarlijke dal besproeide.

Het was als het ware een monsterachtig hooge broeikas, op drie of vierhonderd meter diepte onder den aardkorst!

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het einde.

Als met stomheid geslagen zagen allen toe. Neen — toch niet allen! Want professor Leduc had eenvoudig zijn notitieboekje te voorschijn gehaald, en maakte doodbedaard eenige aantekeningen, als iemand die niets anders verwacht had.

„Wij zijn toch klaar wakker, nietwaar, mijnheer Brand?” vroeg Henderson eindelijk op zachten toon aan den jongeman.

„Dat geloof ik tenminste wel, Henderson!” antwoordde Brand.

„Had u gedacht dat zoiets mogelijk was?”

„Wel — het is zeker verbazend, maar waarom het eigenlijk onmogelijk had moeten zijn, dat zie ik niet in. Het is denkbaar, dat bij een van de jongste aardverschuivingen zeer groote hoeveelheden teelaarde in deze grot zijn opgesloten — en waar eenmaal teelaarde is, daar is natuurlijk ook plantengroei, wanneer er water kan binnendringen — en vooral wanneer vogels in de buurt nestelen.”

„Het water dringt er binnen — ik wil het aannemen, mijnheer Brand, want de sneeuw zakt misschien door een spleet, smelt onder de aarde door de meerdere warmte, en vormt een watervalletje — een beekje, voor mijn part een riviertje! Maar wilt u mij dan eens verklaren, waarom dit hol, hoe groot het dan ook is, in den loop der eeuwen niet is volgelopen?”

„Wel, James — daarvoor is natuurlijk maar een enkele verklaring denkbaar. Het water kan wegvloeien naar nog lager gelegen plaatsen! Vergeet niet dat wij in een berggebied zijn, nog altijd vrij hoog boven het zeepeil!”

Henderson zweeg en keek rond. Wat hij zag verbaasde hem zoozeer, dat hij moeite had, zich te overtuigen dat het werkelijkheid was.

Toen riep hij plotseling uit:

„Daar staan prachtige bloemen! Ik ga er eenigen van plukken — om aan miss Margot te geven!”

En voordat iemand iets had kunnen zeggen was hij toegelopen op eenig struikgewas, en strekt de hand uit naar een prachtige bloem.

Met een luiden kreet van verbazing, ja van schrik, staarde hij naar zijn hand. De blaadjes bewogen zich in het geheel niet — de

bloem voelde hard aan, en toen hij ze wat steviger wilde aanvatten, viel alles tot een hoopje stof in zijn hand.

De professor had van zijn notitieboekje opgekeken, liet een grommend lachje hooren, en riep nu op scherpen toon:

„Wat doe je daar, jij dwaas? Had je soms gedacht, hier levende bloemen te vinden? Heb jij wel eens gehoord van planten, die in een tastbare duisternis kunnen groeien? Bestaan er gewassen, die het zonder de zon kunnen stellen, maar ezel, dit geheele woud, dit bosch, en wat je voor gras aanziet, — dat alles is verstaand!”

Er ging een algemeene kreet van verbazing op!

Want niet alleen Henderson — alle anderen hadden inderdaad geloofd aan een levende plantengroei, zoo voortreffelijk was dat alles bewaard, zoo maakte alles den indruk van bloei en leven! Daar stonden waaierpalmes, daar stonden reusachtige varens, het korstmos groeide naast weelderig prairiegras, een boschje kurkeiken groeide op nevens een zestal dennen! En nu pas zagen zij dat dat alles roerloos was, en van een grijsgroene kleur, volkomen effen, zonder eenige nuancel!

„Palmen — aan de Pool?” riep Brand ten slotte in de grootste verbazing uit.

„Jongeman,” zeide professor Leduc met afgemeten deftigheid, alsof hij op zijn catheder in de Sorbonne stond, „jongeman, wilt u mij eens zeggen waarop uw zekerheid berust, dat de pool altijd de pool is geweest? Mag ik uit uw mond weten, waarom het vaststaat, dat de as der aarde van het begin der tijden af steeds slechts weinige graden is afgeweken van de loodlijn?”

Brand zweeg. Hij wist maar al te goed, dat de studie van onze aarde nog altijd niet ten einde is, en dat hare wonderen onpeilbaar zijn. Het was immers zeer wel denkbaar, dat de aarde in het begin van haar bestaan, wie weet hoelang een anderen stand had ingenomen. Of onze planeet inderdaad nog na het ontstaan van plantengroei op haar oppervlakte een wenteling had gemaakt — Brand betwijfelde het sterk, maar hij dacht er niet aan, op dit wonderlijke oogenblik een wetenschap-

pelijk twistgesprek met het driftige oude heertje te ondernemen. In ieder geval — die palmen waren versteend — en zij waren er, dat viel niet te ontkennen. De boomen van de tropen groeiden hier naast de den en de spar, die men bijna uitsluitend in de gematigde en koude luchtstreken aantreft.

En nu zij wisten dat dit alles dood was, misschien reeds ettelijke millioenen jaren lang — nu werd ook de indruk een geheel andere bijna angstaanjagend, drukkend, vreeswekkend.

En terwijl zij daar zoo stonden, aan den ingang van dat versteende bosch, trof plotseeling een verwijderd gerucht, een soort van dof gerommel hunne ooren, dat geleek op het gedreun van een ver onweer.

De professor was op dat tijdstip verwonderlijk om aan te zien.

Hij stond een weinig voorovergebogen, en zijn oogen schitterden met een koortsachtigen gloed.

De handen waarin hij het notitieboekje vasthield trilde en zijn weinige haren schenen recht overeind op zijn hoofd te gaan staan.

Het rommelend geluid kwam nader, toen was het alsof de bodem dreunde, en eensklaps, in de verte van het versteende bosch, leek een troep monsterachtige schaduwen voorbij te trekken, slechts onduidelijk zichtbaar.

„De mammoths! De mammoths!” schreeuwde professor Leduc, wild met zijn armen zwaaiend. „Er heen! Vlug er heen, voor zij verdwijnen!”

Maar reeds waren de schaduwen, de reusachtige schimmen verdwenen, onder een dof gerommel, en de drie mannen vroegen zich af, of zij niet de speelbal waren geweest van een hallucinatie — of niet hun tot het uiterste gespannen zenuwen hun parten hadden gespeeld.

Wie weet was het een effect geweest van het licht — het leek onmogelijk, — het leek onzinnig — neen, het konden geen voorwereldlijke dieren zijn geweest, die hier waren blijven leven.

De professor had een paar stappen gedaan, maar hij viel over een oneffenheid, krabbelde met moeite overeind, putte zijn geringe voorraad vloeken uit, en rukte nijdig aan zijn bril, terwijl hij pruttelde:

„Gij had hen aanstonds na moeten gaan! Nu, wij zullen hen nog wel te zien krijgen. Hebt gij het geluid gehoord?”

„Het kan teweeg zijn gebracht door een rol-

lende steen, professor! Gij weet zelf, hoezeer in deze ontzaglijke stilte het geringste geluid honderdvoudig versterkt wordt!”

De kleine geleerde wierp Raffles een minachtende blik toe, en vroeg schouderophalend:

„En die gedaanten dan? Die omtrekken van monsterachtige dieren, die daar voorbij trokken?”

„Onze lantarens, professor — de schaduwen van de boomen — de schaduw van onzen grooten vriend misschien. . . .”

De professor hief zijn magere armen ten hemel, en riep:

„En deze ongelovigen heb ik laten deelen in mijn roem! Minerva, ik roep u tot getuige, dat zij onwaardig zijn! Welnu, dan, graaf — ik zal u verpletteren — wij zullen deze onmetelijke grot verder onderzoeken — wij zullen de mammoths nogmaals ontmoeten — en dan zult gij uw kinderachtige uitvluchten moeten inslikken — ja, inslikken, graaf!”

„Ik verlang niets liever, professor!” antwoordde Raffles kortaf. Hij was nog nimmer zoo onzeker van zichzelf geweest. Hadden zijn zintuigen hem inderdaad niet bedrogen? Was daar, eenige minuten geleden, werkelijk een kudde van die ontzaglijke praehistorische olifanten voorbij getrokken?

De naaste toekomst zou het misschien ophelderen.

Niet zonder de grootste omzichtigheid werd de tocht voortgezet. En nu bevonden allen zich temidden van dien versteenden plantengroei, die grijsgroene bladeren, die tot stof ineen vielen zoodra men ze aanraakte — en Raffles stelde zich reeds de vraag, waarvan dan toch die mammoths moesten leven, die toch reusachtige hoeveelheden bladeren noodig hebben voor hun voedsel. De voeten der stoutmoedige indringers, wier aanwezigheid de plechtige stilte hier scheen te ontwijden, gingen als over gestampt glas. Het knisterde onder hun voetstappen. Het schijnsel hunner lantarens wierp spookachtige schaduwen ver vooruit. En de onbewegelijkheid van alles wat hen omringde beangstigde zelfs den onverschilligen Henderson, die bleek en zwijgend verder ging.

Bijna een vol uur ging men zoo verder, en nog altijd was er geen einde te zien aan dat woud. Dennenboomen en palmen wisselden elkander af, ontzaglijke varens leken hen toe te wuiven in een versteend gebaar — maar toen opende zich eensklaps te rechterzijde een soort van dal, kaal en woest, waarvan de bo-

dem bezaaid was met reusachtige steenblokken.

Niet zonder aarzeling betraden zij het. Het strekte zich over een lengte van tien minuten gaans uit, en scheen te eindigen in een soort van rotonde — maar een rotonde van geweldige afmetingen.

En in het midden van die ronde rotszaal, waarvan de wanden zachtjes glanzend blonk in het licht van de lantarens een meer, een vijver, onbewegelijk en vlak als een spiegel.

Henderson wilde een opmerking maken, maar hij had nauwelijks een lettergreep over zijn lippen doen komen, of hij zweeg verschrikt.

Want het had geklonken als een verschrikkelijke donderslag, door een eigenaardige samenstelling van de onbewegelijke lucht, die hier sedert onheuglijke tijden niet in trilling was gebracht.

De professor wendde zich verschrikt naar hem om, en zeide zachtjes fluisterend — en zelfs dat fluisteren klonk, als of er een storm door een woud streek.

„Spreek om godswil niet te hard — zeg liever in het geheel niets! Wij zijn hier blijkbaar in een gebied van de VOLMAAKTE STILTE aangekomen — een al te krachtig geluid zou misschien onheil kunnen verwekken!”

En inderdaad — zelfs de zachte ademhaling klonk ver hoorbaar, en men durfde nauwelijks zijn voet te verplaatsen.

Allen bleven staan aan den ingang van dit geheimzinnige, ronde hol, deze wonderlijke Grot der Stilte, toen eensklaps, zonder dat iemand er ook maar het minste op gerekend had, uit een nis, aan de tegenovergestelde zijde van de ronde vijver een paar gestalten te voorschijn traden.

Het waren menschen — menschen van vleesch en bloed, en iedereen herkende hen onmiddellijk. Het waren de twee overlevende schurken, die zeker langs een anderen weg hier waren binnengedrongen, op het spoor van den Franschen geleerde en zijn metgezellen.

Zij hadden hun vijanden blijkbaar onmid-

dellijk gezien, en de volgende seconde geschiedde het ongehoorde, dat het einde bracht.

Een van de kerels had zijn revolver getrokken, bukte zich achter een rotsblok en vuurde, onder het slaken van een lasterlijken vloek.

De kogel miste, maar de klank van de losbarsting had zulk een kracht, dat nog langen tijd daarna de ooren van Raffles en zijn vrienden tuitten.

En bijna op hetzelfde oogenblik begon met een donderend gerucht, het gewelf aan de overzijde van den vijver in te storten.

Blokken van tien meter doorsnede maakten zich los, en vielen met een allerverschrikkelijkst geweld, alsof de wereld haar einde naderde, omlaag, en verpletterde de beide schurken als vliegen.

„Terug! Om godswil terug!” schreeuwde Raffles, en zoo snel hun beenen hun wilden dragen verlieten de stoutmoedige onderzoekers, die onheilvolle plek, waar een enkel revolvergeschot het evenwicht zoodanig had verstoord, dat de heftig bewogen luchtlagen, telkens nieuwe instortingen veroorzaakten, van het bros gesteente, door de eeuwen verteerd.

Met donderend geweld vielen telkens nieuwe brokken omlaag, en zij ijlden, door de honden op den voet gevolgd, zoo snel hun voeten hun dragen konden door het dal terug, waar het ook reeds onheilspellend begon te kraken, en nog waren hun ooren vol van die verschrikkelijke geluiden, toen zij door het versteende bosch snelden, en tenslotte, bijna uitgeput van vermoeienis en ontzetting, de veilige plek bereikten, waar zij de slede hadden achtergelaten.

In de verte klonken de instortingen nog na, en zij waren dan ook niet gerust, voor zij, met inspanning van al hun laatste krachten, de slede met de hulp van de honden weder naar boven hadden getrokken, en door de rotsspleet naar buiten waren getreden, knipoogend tegen het licht, en met volle teugen de koude lucht inademend — de lucht van de vrije natuur.

De volgende aflevering (Nr. 655) zal bevatten:

JACK STEELE.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885